

Darbeye, istibdada, sermayenin sözde milli mutabakatına ve emperyalizme karşı işçi cephesi!

sayfa 6-9

Gerçek

Fabrikalardan haberler

Tofaş, Oyak-Renault, Gebze ZF Sachs, Silver ve Tuzla Has Kauçuk fabrikalarından, Antalya'dan turizm işçilerinden haberler...

sayfa 2-3

Ağustos 2016 / Sayı: 82

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayınıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik Üssü kapatılsın!

Sermayenin çıkarlarında, Amerikancılıkta hepsi mutabık, biz değiliz!

Hepsi gidene kadar mücadele edeceğiz!

17-25 Aralık operasyonları yapılmış, halk hırsızlıklardan, yolsuzluklardan hesap sormak için sokaklara dökülmüş. İstiklal Caddesi'nde barikatlar kurulmuş. Barikatların üzerinde bir pankart. "Biz Yüzde 99'uz" diyor ve "Hepsi Gitsin!" şiarını yükseltiyor. Hepsi kim mi? Soldan sağa sayalım: Tayyip Erdoğan, Fethullah Gülen, Abdullah Gül, Kemal Kılıçdaroğlu, Mustafa Sarıgül, Devlet Bahçeli... En sağda biri daha var. Pankartı görenler bu yüze pek aşına değil belli ki... Pek çoğu soruyor "bu kim?" diye...

Sondaki renkli gözlü, kır saçlı, bu toprağın insanı olmadığı her hâlden belli adamın adı Francis J. Ricciardone, o dönemin ABD Büyükelçisi... Kılıçdaroğlu ile yaptığı gizli görüşmenin akabinde bir anda Mustafa Sarıgül'ün CHP'ye dönüp İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı olmasını sağlayan kişi. Halkın mücadelesini düzen sınırlarına hapsedmek üzere, Tayyip Erdoğan'ın halk isyanı ile yolsuzluklarla sarsılan iktidarına karşı, Gül'lü Gülen'li, Sarıgül'lü, Kılıçdaroğlu'lu Amerikan muhalefetine mimarı...

Bugün geçmişe bakıp, "hepiniz oradaydınız" diyoruz ama esas iş o günlerde "hepsi gitsin!" diyebilmekteydi. Her dilden, memleketten isyan eden, grev yapan, direnen halkın gücüne dayanarak, işçi sınıfını mücadeleye katarak hepsinden kurtulmak da,

eşit ve özgür bir gelecek kurmak da mümkündür. Bu topraklardaki her türlü musibetin olağan şüphelisi ABD emperyalizmini, hakem değil de hak ettiği şekilde düşman olarak görüp halkın mücadelesiyle bu topraklardan sökmek mümkündür. Hiçbiri gitmedi, hepsi birlikte memleketi bugünlere getirdi.

15 Temmuz'daki darbe girişimi daha o günlerde emperyalist elçinin önderliğinde kurulan Amerikan muhalefetine siyasal ekseninde gerçekleşti, tetikçileri Gülen'in müritleri ve NATO'cu müttefikleri, üssü ise İncirlik oldu. Şimdi güya cemaat tasfiye ediliyor ama kimse Türkiye'nin NATO üyeliğini ve İncirlik Üssü'nün konumunu ciddi şe-

kilde gündeme getirmiyor. Tüm kışkırların önünde barikatlar kurulmuş ama darbe üssü İncirlik'in önyü açık. Darbe gecesi kesilen elektrikler en kısa zamanda bağlandı. Memlekette hiçbir şey yerine oturmuş değil ama İncirlik'te her şey birkaç gün içinde normale dönmüştü bile.

Şimdi bu yalın gerçekler ortadayken, yine hepsi bir olmuş bir milli mutabakat yalanıyla halkı oyuyorlar. Ortak mitingler düzenleyip birbirlerine çiçek atıp, güllükler yolluyorlar. Mutabık oldukları konular borsanın ve dövizin istikrarı, yabancı sermayenin ülkeye akışı ve illa ki Türkiye'nin NATO üyeliği ve İncirlik Üssü'nün korunması. Devrimci İşçi Partisi olarak

bizim çağrımız açık: "Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik Üssü kapatılsın!"

Önerdiğimiz siyasal doğrultu ise gayet berrak. Dün nasıl yolsuzlukların hesabını sorarken Erdoğan'ın karşısında Amerikan muhalefetine yedeklenmeye karşı çıktysak bugün de darbeye ve ABD emperyalizmine karşı çıkarken Erdoğan ve AKP'nin cephesine destek vermiyoruz. Milli mutabakat yalanına karşı işçi sınıfını uyarıyoruz. İktidarıyla muhalefetiyle sermayenin NATO'cu-Amerikancı borsa ve döviz mutabakatına karşı işçi sınıfını kendi bağımsız cephesini kurmaya çağırıyoruz.

Kamuda darbe temizliği: Hedef 657 4	İşçi sınıfının ordu için programı 6	Zonguldak maden işçisi masaya yumruğunu vurmaya! 11	Erdoğan için değil halk için ücretsiz ulaşım! 13	EEK ve DİP devrimci Marksizm'in ortak sesini yükseltti! 16
--	--	--	---	---

Metal fabrikalarından haberler

Gebze ZF Sachs'tan bir işçi

Fabrikadaki işçileri bir çatı altına sokacak bir sendikaya ihtiyacımız var

ZF Sachs'ta çalışıyorum. ZF'de ücretlerimiz genele bakıldığında iyi gibi gözükse de ürettiğimiz parçalara baktığımızda çok değil. Geçtiğimiz aylarda fabrika yeni arkadaşlar aldı. Hatta yeni bir fabrikanın kiralanması bile gündemde. Demek ki şirketin işler yolunda. Peki biz ZF işçileri çalıştığımızın karşılığını alıyor muyuz? Hayır. ZF büyürken işçilerin ceplerinin küçülmesi ya da aynı yerde durması doğru değil.

fabrikalarda işçilerin verdiği mücadele sonucu gitti. Bazı yerlerde geri geldi ama bizim fabrikada birlik ve beraberliğimizi sürekli kıldığımız için gelmedi. Fakat şimdi önümüzde toplu sözleşme süreci var. Buraya hazırlıklı olmalıyız.

ZF'de ilk defa Türk Metal olmadan bir sözleşme dönemi yapılacak. Şu an işçileri temsil eden sözcüler var. Bu şekilde ilerliyoruz. Fakat fabrikadaki işçileri bir çatı altına sokacak bir sendikaya ihtiyacımız var. Bu sendika tüm eleştirilerimize rağmen Birleşik Metal olmalıdır. Ancak sendikaya katılım birlik ve beraberliğimizi bozmadan yapılmalıdır. Bu yüzden en azından arkadaşlarımızın çoğunun ikna olması gerekmektedir. Sert bir mücadele bizi bekliyor, 2017'ye tüm metal işçileri hazırlıklı olmalıdır.

Bursa Renault'dan bir işçi

Sömürünün, baskının ve zulmün olmadığı bir demokrasiyi ve yarınları ancak işçiler ve emekçiler inşa edecektir!

15 Temmuz "darbe" gecesinde fabrikada çalışıyordum. Darbe yapıldığını sosyal medyadan gelen mesajlardan öğrendik. Bütün işçi arkadaşlar tedirgin oldular, hem çalışıyor hem de sosyal medyadan takibe devam ediyorduk. Genelkurmay Başkanı'nın rehlin alındığını, köprülerin kapatıldığını, sokaklarda insanların öldüğünü, tankların dolaştığını öğrenince daha da tedirgin olduk, üretimi durdurup ailelerimize ve arkadaşlarımıza ulaşmaya çalıştık. Daha sonra genel müdür tarafından UET şefine mesaj geldi. Genel müdürün valiyi telefonla arayıp konuştuğunu, her şeyin kontrol altında olduğunu, üretimin devam etmesinde bir sakınca olmadığını, fabrikada güvende olduğumuzu söyledi. Güvende olmamız bahaneydi amacı üretimi devam ettirmektir. Tekrar bant başına geçip çalışmaya başladık. Yaklaşık bir saat sonra yan sanayiden parça gelemediği için üretim tekrar durdu.

TSK'nın yönetime el koyduğu, sokağa çıkmanın yasaklandığı açıklamaları yapılırken, diğer tarafta halka "demokrasiye sahip çıkmak" için sokağa çıkın çağrıları yapılıyor. Fabrikamızdan sokağa çıkan işçi arkadaşlarımız oldu. Eğer darbe gerçekleşmiş olsaydı çok kötü, zor dönemler bizi bekliyor olacaktı. Darbe başarısız oldu, bizim açımızdan değişen bir şey oldu mu? Hayır! Hemen ardından 3 aylık OHAL ilan edildi. İşçi ve emekçiye karşı her türlü baskının ve yasaklamanın önü açıldı. OHAL demek kiralık işçiliğe, kıdem tazminatının gaspına,

taşeron ve düşük ücretlere karşı haklarımızı arayamamak demektir. Fabrikalarda baskının ve sömürünün daha da artması demektir. İlk olarak OHAL'i bahane ederek İstanbul Avcılar Belediyesi'nden işten atıldığı ve sendikal hakları için mücadele eden taşeron işçilerinin çadır açması engellendi. Birçok fabrikada patronlar OHAL'i fırsat bilip işçilerin üzerindeki baskıyı arttırıyor. Tüm bu baskılara karşı işçiler ve emekçiler olarak birlik olup mücadele etmekten başka hiçbir şansımız yok!

Antalya'dan bir metal işçisi

Fazla mesaiye ve mobbinge karşı birlik olup mücadele etmeliyiz

Merhaba ben Antalya serbest bölgede bir metal fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada alınan ihaleye göre çalışıyoruz. Hâliyle de iş yoğunluğumuz değişkenlik gösteriyor. Bu durum elbette dışarıdan bakıldığında pek bir sorun gibi görülüyor. Ancak ihalelerde kısa sürede taahhüt verildiği için, iş bitene kadar fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz.

Haftalarca izin yapmadan, hafta içi gece geç saatlere kadar çalıştığımız yetmezmiş gibi, bir de üzerimizde fazlaca mobbing uygulanıyor. Lavaboya gitmemiz, sigara ve su içmemiz şeflerin içine dert oluyor. Sadece bunlarla da sınırlı bir konuda bile camı sıkılsa gelip sebepsiz yere bizlere bağırıyorlar.

Ne patronun ne de şeflerimizin gözünde bizler insan değiliz. Onlar bizi sadece birer makine olarak görüyor. Yorgunluğumuz ve gördüğümüz baskılarla ilgili tek bir kelime bile

etmeye kalksak, yüzleri bile kızarmadan bizim çok iyi koşullarda çalıştığımızı, çoğu yerde mesai paralarının ya hiç verilmediğini ya da az verildiğini söylüyorlar. Çoğu arkadaşımız da bu kadar çok fazla mesaiye kalmamızdan memnuniyetsiz olmakla birlikte, mesaiden ötürü biraz fazla para alacakları için mutlu oluyorlar.

Aslında bizler fazla mesai yapmak zorunda değiliz. Bizi fazla mesai yapmaya mecbur kılan düşük ücretlerimizdir. Fazla mesai yapmadan, hak ettiğimiz ücretlerle çalışmak ve mobbinge son vermenin yolu bizim birlikteliğidir. Bugün karşımızda aslan kesilen şefler ve patronlar, biz birlik olduğumuz zaman süt dökmüş kediye dönecekler.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Sömürüye ve baskıya karşı birlik olup mücadele etmekten başka şansımız yok

Senelik izne hazırlanırken, işçilerin hiç beklemediği bir zamanda, siyasi görüşlerin kutuplaştığı bir darbe girişimi olayı yaşadık. Darbenin ne olduğunu bilmezken, eskilerin anlattığı kadarıyla Tayyip Erdoğan'ı sevenler ya da nefret edenler kendi pencerelerinden olayı yorumladı. Üzücü olansa işçilere hiçbir şey vermemiş bir hükümeti, ölümü pahasına savunmak. Darbeye herkes karşı çıktı, kimse de istemez ama Tayyip Erdoğan'ı ve AKP'yi savunanlar olayı kendi açılarından farklı yorumladılar. Eleştiri yapan herkes "Fetöcü"ymüş gibi yansıtıldı. Peki sokaklara çıkan, darbeye hayır diyen kimler? Yine biz, işçi, emekçi, asgari ücretle geçinen insanlar. Bu kadar fedakâr insanlara önümüzdeki süreçte bu hükümet ne verecek? 2017 yaklaşırken demokrasi diye bağırın hükümet, işçilerin kendisinin seçeceği bir sendika, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücret konuları hakkında neler yapacak göreceğiz.

İlk günden beri Çelik-İş sendikası darbeye karşı işçilerin sokaklarda olması gerektiğini kendi üyelerine her gün mesaj yollayarak bildirdi. Belki TOFAŞ'taki durumu düşünerek Türk Metal'e karşı bir

avantaj elde edebildik. Fabrika içerisinde işçiler olarak propagandasını yaptık. Yıllık izinden sonra daha aktif şeyler yapmayı düşünüyoruz, bunlardan biri Cumhurbaşkanına ve Çalışma Bakanı'na sendika seçme özgürlüğünün uygulanması ve fabrikalarda sandık kurulması gibi bizim elimizi güçlendirecek e-mail yollamak tabii işe yararsa!

Bu aralar yönetim ve Türk Metal boş durmuyor, yine eskisi gibi işçileri tedirgin edici söylentileri yaymaya başladılar. Yıllık izinden sonra işçi çıkarılacağından bahsediliyor, bu yüzden sendikamızı iyi seçmeliyiz patronun yanından değil işçinin yanında olan bir sendika olmalı! Diğer en önemli konu ise başımıza iş performansını çıkardılar, iki yıl performans beklentisinin altında kalırsa insan kaynakları tarafından çağrılıp savunma verilip uyarıda bulunacaklar. Tesadüfe bakın ki bunların %90'ını Çelik-İş sendikasına üye olanlardan oluşuyor. En önemlisi de birinin Çelik-İş işçi liderlerden birisi olması, ne kadar ilginç! Nedeni tahmin edebiliyoruz tabii, yine baskı yine yıldırma. İyisiyle kötüsüyle yıllık izne çıkıyoruz, izinden sonra zor ve çekişmeli günler bizi bekliyor.

Bir garip TOFAŞ işçisinin kaleminden...

TOFAŞ'ta demokrasi

Türk Metal Sendikası'nın yetkili olduğu fakat yabana atılmayacak kadar da Çelik-İş sendikası üyesi olan TOFAŞ'ta sular durgun ve tam bir (komedi) demokrasi hâkim bu aralar. Yavaş yavaş senelik izne ayrılmaya hazırlanan işçilerin kafasında şimdiden şu soru hâkim: yetki davası ne olacak? 2017 yılı, yani sözleşme yılı, yani iki sendikanın yetki mücadelesi yılı... Kısacası 12 ay gibi uzun ama bir o kadar da hareketli olacak bu yılın nasıl geçeceği şimdiden heyecan yaratmaya, akıllarda sorular oluşturmaya başladı. TOFAŞ fabrikasında Türk Metal'e büyük bir darbe vuran ve bu darbeyi 2017 yılında yetkiyi alarak taçlandırılmaya çalışan Çelik-İş sendikası iyiye giden süreci demokrasi ve aşırı hükümet yanlısı tavırlarıyla maalesef tersine çevirmekte.

Fabrikada 3.000 civarı üyesi olan ve çok iyi bir hava yakalamış olan Çelik-İş, üyelerine attığı demokrasi mesajlarıyla TOFAŞ'ta tepki çekmeye başlamıştır. Aşırı hükümet destekçisi oluşu, Cumhurbaşkanına sürekli olarak Başkomutanım diyerek hitap ettiği bir kısım üyesinin tepkisini çekip istifalara neden olmuştur. Revizyondan yani senelik izinden dönüşüne çok daha sağlam adımlarla çıkacakken, bu sözde demokrasi ama aslı komedi olan anlayış yüzünden iyiye giden gidişatına sekte vurmuştur. TOFAŞ fabrikasında Türk Metal sendikasını yıkmak için en iyi yöntem olarak seçilen sendikadır Çelik-İş. Ne kadar da fabrikamızda TOMİS ve DİSK gibi sendikaların

da üyeleri olsa da yönetimin ve Türk Metal'in korkulu rüyası konumunda olan sendika Çelik-İş'tir. Bu kadar iyi bir hava yakalamışken ve işveren yanlısı sendikayı yıkmaya bu kadar yakinken her görüşe sahip üyelerinin olduğunu unutmamalıdır. Şayet ki TOFAŞ'tan Türk Metal gidecekse bu işçilerin tek çatı altında birleştiği Çelik-İş sayesinde olacaktır. Ve yine ki yazılacaksa bir tarih çelik gibi emekçilerle yazılacaktır.

Yetki davasına yaklaşırken Çelik-İş'e bağlı olan işçi arkadaşlardan gereksiz ve anlamsız bir şekilde yönetim nezdinde savunmalar alınmaktadır. TOFAŞ fabrikası artık emekçilerin hakkını aradığını görmektedir ve tek bir bütün hâlinde hareket etmeye başlayan işçileri bir şekilde köşeye sıkıştırma planları içindedir. İşçi iradesinde bir sendikanın, başına bela olmasını istemediğinden türlü türlü oyunlar oynamaktadır ve oynayacaktır da...

İşin özetine gelirse yaklaşık 10.000 kişilik bir mevcuda yaklaşmış olan otomotiv fabrikasında sular hâlâ durulmamaktadır ve hâlâ sakin bir ortam vardır ta ki senelik izin dönüşüne kadar. Üyelikler hız kazanacak, yönetimin tavrı ne olacak ve en önemlisi her kesimden üyesi olan sağıcı, solcusu, Atatürkçüsü ve Cumhuriyetçi yönetim anlayışına sahip üyeleri olan Çelik-İş sendikasının tavrı tutumu ne olacak? 2017 heyecanlı ve enteresan olacak. Gerçeğe sevgilerle...

Fabrikalardan haberler

Antalya'dan bir turizm işçisi

Askıda bekle, gel çalış, sonra yine askıya alın...

Merhaba, otellerin kısaca da olsa son durumu hakkında bilgi vermek isterim. Turizm sezonu bu yıl çok kötü bir giriş yaptı yeni yıla. Bunun neticesinde birçok otel ya yarım yamalak açıldı ya da açılmadı. Açılan oteller İskur üzerinden devlet destekli birçok eleman alarak kendi işçilerini askıdan çağırılmayıp haklarını da ödemediler. Birçok turizm emekçisi bu sezonu ailelerine para bile götüremez hâlde geçirdiler. Askıdan çağrılmayan emekçiler noter kanalıyla otellerine ihbar çekmek zorunda kaldı. Askıdan çağrılan az sayıda işçiler ise otel yönetimi tarafından ya saatlerce mesailerini ödenmeden çalıştırıldılar ya da "bu sezon senin bölümünde yer yok seni bir başka departmana alalım" veya "bu an doluluk az, biraz daha bekleyin" sözleriyle zor durumda bırakıldılar. Evine ekmeğe götürmek için çalışan işçiler ise otellerin dediği her şeyi ekmeğe parası için kabul etmek zorunda kaldı. Ayrıca oteller mobbing sistemiyle

işçilerine zorla istifa etmeleri için baskı uyguladılar. Terörü her defasında bahane eden otel sahipleri son olarak Ramazan bayramında doluluklar yükselince askıdaki işçilerini arayıp gelmelerini istediler, emekçi arkadaşlar ise tek çare çalışmak olduğu için, eve ekmeğe götürmek zorunda oldukları için otel yönetiminden gelen bu geç çağrıya evet demek durumunda kaldılar. Otel yönetimi ve de otel sahipleri işçilerini bir kez daha oyuna getirme peşindeydi. Maalessif bayram tatili bittikten sonra insan kaynakları yönetimi, işçileri çağırıp "doluluklar düştü askıya çıkmak zorundasınız" diyerek

yine dayatma bir teklif yaptılar. Neticede emekçiler yine kullanılmamış olup mecburi de olsa yeniden askıya alınıp işsiz bırakılmışlardır. Hâlihazırda bazı oteller işsizlik parası almadıkları için işçilerine yardım ederken bazı oteller ise bunun imkansız olduğunu ve işçilerine yardım edemeyeceklerini söylemektedirler. Hükümetin acil eylem planında turizm destekli paketleri sadece otel sahipleri için yapılmıştır, işçiler için, turizm emekçileri için hiçbir plan yapılmamıştır. Bu yıl koskoca hüsrana ve koskoca bir sıfırla turizm işçisi emekçisi el birliğiyle bitirilmiştir.

Antalya'dan bir mermer işçisi

Bütün sorunların çözümü işçilerin birliğidir

Merhaba ben Antalya Organize Sanayi'de çalışan bir işçiyim. Çalıştığım mermer fabrikasında bulunduğum bölümde ben ve diğer işçiler yaptığımız işten dolayı güneş altında ağır koşullarda çalışıyoruz. Her fabrikada uygulanan yemek molası ve çay molaları bizde kısıtlanarak uygulanıyor. Bir saatlik yemek molasını yarım saat, 10 dakikalık çay molalarını işimize devam ederek yapıyoruz. Yaptığımız işten dolayı dinlenmemiz gerekirken dinlenmeden sekiz saat boyunca hiç durmaksızın çalışıyoruz. Fabrikada herhangi bir iş kazası durumunda her an

orda bulunması gereken doktor haftada bir defa gelip işçileri hiç görmeden sadece ustabaşısıyla bize daha dikkatli olmamızı söyleyip gidiyor. Bunun yanında iş güvenliğimizi sağlamamakla beraber küçük ve pis yerlerde yemeklerimizi yiyip aynı şekilde üstümüzü değiştiriyoruz. İş güvenliği ve iş sağlığımız olmadan asgari ücrete çalışıyoruz. Yeri geldiğinde bir arkadaşımız izinli olduğu zaman az insan çalıştığımız için başka bir arkadaşımız fazladan mesai yapıyor. Bütün bu sorunların çözümü biz işçilerin beraber mücadele etmemizdir. Bunun da tek çözümü

kendi birliğimizi sağlayacak olan sendikalarımızdır. Biz sendikalaşmadan ve birlik olmadan benim çalıştığım fabrikada da hangi sektörden olursa olsun diğer fabrikalarda da bu baskıları, sorunları çözemeyiz. Biz işçiler olarak şu taleplerin altında birleşmeliyiz; asgari ücret değil ürettiğimiz karşılığı hak ettiğimiz ücreti istiyoruz! Zorunlu fazla mesai istemiyoruz! Bir başka gün daha kısa mesai yapmak değil, toplu mesai yaptığımız zaman fazla mesai ücretimizi istiyoruz! Fabrikada her gün doktor ve iş güvenliği uzmanı bulunmasını istiyoruz!

Çorlu Silver'den bir işçi

İşçiler siyaset masasına yumruğunu vurmali

Kısa bir süre öncesine kadar kıdem tazminatı ne olacak diye düşünüyorduk. 15 Temmuz darbe girişimi unutturmuş gibi görünse de aslında tam tersi fabrikada çalışan arkadaşlarımızın, hepimizin gündemi hâlâ kıdem tazminatı. Kıdem tazminatı hakkında birçok şey söyleniyor. Doğrunun ne olduğunu tam anlayamamakla beraber hükümetin planlarından, getireceği yasadan bizim açımızdan iyi şeyler çıkacağına inanmıyoruz elbette. Fabrikada çoğu arkadaşımız hükümetin 15 Temmuz darbe girişimini ve OHAL'i fırsat bilip kıdem tazminatına dokunacağını düşünüyor. Ayrıca bireysel emeklilik soygunu yasasını da meclisten geçirmeye çalışacaklarını düşünüyoruz.

AKP sempatisini işçi arkadaşlarımız bile önce birkaç gün ne olduğunu anlayamadı. Ama sonuçta gün geçtikçe onlar da "olan bize olacak" demeye başladı. Bu darbe girişiminin ardından AKP'si CHP'si bir oldular, el ele sözde "demokrasi" lafları ediyorlar. İşçiler için de bir ortaklık var aslında, bu darbe girişiminin ardından kimi desteklerse desteklesin işçiler endi-

şeli, mutsuz. Herkes "ne olacak şimdi" diye soruyor. OHAL vesilesiyle hükümet tüm işçilerin üzerine korku salıyor. İşçilerde de "sesimizi yükseltmeyelim, ne olur ne olmaz" kaygısı hakim. Diğer taraftan "işlerinden olanların yerine yenileri alınacak, bize de bir şey düşer mi" beklentisi var bazılarında. Ama aynı zamanda o beklenti içinde olanlar "bize gelene kadar dolar oralar" diyor.

Yani şu günlerde bütün işçilerin kafası çok karışık. Neye inanacağını, neye güveneceğini şaşırılmış durumdadır. Çok büyük olaylar tabii bu yaşananlar. O nedenle anlayabilmek, taşları yerli yerine oturtabilmek için biraz zaman lazım tabii. Ama umutsuzluğa kapılmaya da gerek yok. Çünkü bizim karşımadaki güçler birbirleriyle kavga ediyor. Böyle durumlarda bir ihtimal filler tepinir, çimenler ezilir. Yani bunların kavgasını oturup seyrederek kaybeden biz oluruz. Ama bir ihtimal daha var. Darbe girişimi sırasında yönetimi el koyulduklarını söylüyorlardı ya, işte o işi biz işçi sınıfı olarak yaparsak o ihtimal gerçek olacak. Bu da zaman istiyor ama olacak.

İstanbul Tuzla Has Kauçuk'tan bir işçi

Has Kauçuk'ta çalışma koşulları

İstanbul Tuzla Organize Sanayi'de Has Kauçuk'ta çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada belediyenin parklarına kauçuk zemin üretiyoruz. Pres makinelerinin aşırı sıcaklığından dolayı ellerimiz ve kollarımızda yanıklar meydana geldi. Üretimde bizlere kendimizi korumak için herhangi bir koruma malzemesi verilmiyor. Fabrikada makinelerin sıcaklığından dolayı nefes bile alamıyoruz.

Üretim için o kadar pres makinesi alan işveren, işçilerin rahat çalışması için havalandırma almıyor. Yemek molasına kadar o kadar yoğun çalışmamız sonrası ne yazık ki iyi yemekler de çıkmıyor. Fabrika şu an iki vardiya çalışıyor ve patron üç vardiyaya çıkarmaya

çalışıyor. Üretimi daha fazla arttırmak için elinden geleni yapmaya çalışan patron ne iş güvenliği için, ne de çalışma koşullarımızın iyileşmesi için aynı gayreti gösteriyor. Bu durumu düzeltmek için tabii ki de patrone bir şey beklemek yanlıgı olur, o hâlde elimizden gelen şeyi yapmalıyız yani önce birliğimizi sağlamalı sonra taleplerimizi birliğimize güvenerek gerçekleştirmek için her şeyi yapmalıyız. Aksi hâlde çalışma koşullarımız her geçen gün şimdikinden daha kötüye gidecektir. Çalışma koşullarımızı düzeltmek için tek çare birlik olmak.

Armağan Tulun

Bireysel emeklilik soygununa karşı mücadeleye

Türkiye sarsıntılı bir dönemden geçiyor. AKP hükümeti ve Erdoğan en zor günlerini yaşıyor. Kendi derdinden başka bir şeyi gözü görecek hâli yok. Ama bu durumda bile işçinin emekçinin haklarına yönelik saldırılara hız kesmeden devam ediyor. Hükümet 15 Temmuz darbe girişiminin ardından henüz yalnızca iki hafta geçmişken bireysel emeklilik soygunu yasa tasarısını meclis başkanlığına sundu.

Tasarı 45 yaşını doldurmamış tüm işçilerin otomatik olarak Bireysel Emeklilik Sistemi içinde bir emeklilik planına dahil edilmesini getiriyor. Haziran ayında gündeme geldiğinde katılım payının 100 lira olacağı ifade ediliyordu. Gelen tepkilerden olsa gerek, bu tutar tasarıda “prime esas kazancın %3’üne karşılık gelen tutar” olarak belirlenmiş. Ama Bakanlar Kurulu’na bu oranı iki katına kadar arttırma yetkisi de verilmiş. Eğer prime esas kazancı brüt asgari ücret olarak alırsanız katkı payı zaten 98,82 liraya kadar çıkabiliyor. Yani aslında yine 100 liraya çıkarma yetkisi Bakanlar Kurulu’nun elinde! İşçinin emeklilik planına dahil edilmeden önce izni alınmadığı gibi, iki ay boyunca işçiye emeklilik planından çıkma hakkı da tanınmıyor. İşçiye birçok zorunluluk getiren bu bireysel emeklilik soygununun patronlar için tek yaptırım ise bu yasanın getirdiği yükümlülükler ve düzenlemelere uymaması halinde her bir ihlâl için 100 lira para cezası.

Hükümet 1 Ocak 2017’de yürürlüğe girmesini planladıkları bu soygun yasası için tasarrufun teşvik edilmesi gerekçesini öne sürüyor. Tabii ya, zaten işçi de sırf siz bugüne kadar yeterince teşvik etmediğiniz için tasarruf yapmıyordu! İşçinin tasarruf yapmaması sizin hep kaşıkla verip kepçeyle almanızdan, yoksulluk sınırının altında açlık sınırında çalıştırmamızdan, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayabilecek bir ücreti işçiye çok görmemizden olmasın? Hükümetin sözcüleri bu sistemle birlikte 10 yılda 100 milyar liralık ek tasarruf hedeflediklerini, bu tasarrufun ekonomiyeye kazandırılacağını da söylüyor. İşçinin tasarruf yapacak hali olmadığına göre siz bu ek tasarruf denen şeyi bireysel emeklilik şirketlerinin cebine girecek kâr ola-

rak da okuyabilirsiniz.

AKP hükümeti bu hengâmenin içinde sadece bireysel emeklilik soygunu için bir adım daha atmamakla yetinmedi. Üstüne bir de Başbakan Binali Yıldırım, ekonomik önlemler kapsamında “ulusal varlık fonu”nun kurulacağını açıkladı. Nedir bu ulusal varlık fonu diyenler için kısa bir özet yapalım. Bu fon petrol ya da doğalgaz zengini ülkelerde kurulur. Amaç dışarıdan ülkeye giren yabancı paranın bir havuzda biriktirilmesidir. Havuzda biriken para ulusal ekonominin istikrarı yani daha doğru bir ifadeyle sermaye sisteminin sürekliliği için kullanılır. Türkiye’nin Rusya, Norveç ya da Körfez ülkeleri gibi dünyaya ihraç ettiği kaynakları yok. Üstelik yapısal olarak ekonomi dış açık veriyor. Yani ithalat hep ihracattan fazla. Ama AKP iktidarı havuz işlerini iyi bilir. Ulusal varlık fonu adı altında oluşturulacak havuz, ihracatta doldurulamayacağına göre hükümet yine işsizlik fonuna göz dikecek. Koşulları yüzünden işsiz kalan işçilerin büyük çoğunluğunun yararlanmadığı fonda 100 milyar lira birikmiş durumda. Bu paranın ulusal varlık fonuna aktarılması demek, olası bir krizde emekçinin alınterinden kesilerek oluşturulan bu paraların 2008-2009 krizinde ABD’de olduğu gibi batan banka ve şirketlerin kurtarılması için harcanması demek.

AKP hükümeti OHAL’i de fırsat bilerek işçi sınıfının ve emekçilerinin haklarına yönelik saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Kiralık işçilik vurgunu, bireysel emeklilik soygunu, kıdem tazminatı gaspı işçilerin çalışma koşulları ve sosyal hakları bakımından sahip oldukları son kazanımların da ellerinden alınması girişiminin birbiriyle iç içe geçen adımlarıdır. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından esen sözde “demokrasi cephesi” ve “milli mutabakat” rüzgârları, sermayenin işçi sınıfına karşı eskisinden de daha hızlı bir şekilde birleşmesinin, OHAL’i de fırsat bilerek bu tür saldırı yasalarını bir bir meclisten geçirmesinin zeminini oluşturuyor. İşçi sınıfı, sendikalar buna karşı kendi sınıf cephesini kurmalı ve bu saldırılara püskürtecek mücadeleyi örneklidir.

Kamuda darbe temizliği: Hedef 657

Darbe girişiminin önemli sonuçlarından biri de hükümetin kamuda başlattığı büyük kıyım. TSK haricinde kamuda açığa alınan memur sayısı şimdilik 51 bin dolayında. Açığa alma işlemi, hakkında soruşturma açılan memurun “tedbir” olarak görevden el çektilmesidir. Soruşturmanın sonucuna göre hakkında işlem başlatılanlar ya memurluktan çıkarılacak ya da memurluğa devam edecek. Ancak açığa alınanlara 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu yerine OHAL ile çıkarılan 667 sayılı Kanun Hükümünde Kararname’nin maddeleri uygulanacağından soruşturmanın ne kadar süreceği veya memurun savunmasının alınıp alınmayacağı bile henüz belli değil.

Açığa alınan memurların neredeyse yarısını (22 bine yakın) öğretmenler oluşturuyor. Özel eğitim kurumlarında çalışırken sorgusuz sualsiz lisans iptal edilen yani bir daha öğretmenlik yapamayacakların sayısının da bir bu kadar olduğu göz önüne alındığında buradan çıkarılacak sonuç darbenin neredeyse öğretmenler tarafından yapılmaya çalışıldığı değil, cemaatin en çok nerede örgütlendiği. Eğitim alanı yıllar içinde gerçekleştirilen çeşitli özelleştirme hamleleriyle, hükümet tarafından teşvik edilen yayımlarla, dershanelerle, okullarla, yurtlarla itinayla cemaatlara, en çok da Gülen cemaatine terk edildi. Bizler buna karşı mücadele ederken bu

kurumların yoksul çocuklar için umut kapısı olduğu söylendi durdu.

Sadece eğitim mi, devlette pek çok kadro göz göre göre çalınan sınav sorularıyla, mülakatlarda yapılan usulsüzlüklerle yıllarca cemaate tahsis edildi. Şimdi haber kanallarında, bu durum yeni ortaya çıkmış gibi cemaatin kamuya bu derece nasıl sızabildiği hararetle tartışılıyor. Onlar halkın hafızasıyla alay ettiklerini zannededursun, Tayyip Erdoğan’ın 2013’ün Aralık ayında söylediği “ne istediler de vermedik” sözü hâlâ akıllarda.

Yeni mezun, atanmayan bir öğretmenin her tarafta pıtrak gibi çoğalmış olan cemaate ait dershanelerde, özel okullarda çalışmasından daha doğal bir şey yok. Yoksul ailelere mensup pek çok öğrencinin yolu devlet tarafından itinayla teşvik edilmiş olan cemaat yurtlarından, evlerinden geçmiştir. Şimdi ortaklık bozulunca hiçbir soruşturma, yargılama olmadan cemaatin sendikasına üye diye, Bank Asya’dan kredisi var diye, cemaate ait dershane çalıştı diye emekçilerin işlerine tümüyle son verilmesi, lisanslarının iptal edilmesi kabul edilemez. **Sıradan öğretmenlerin, memurların değil, örgütün “imam”larının üzerine gidin!** KPSS sorularını kimlere verdiyseniz, cemaatten diye yönetici kadrolara kimleri yerleştirdiyseniz onları açığa alın! Ce-

maate yakınlığıyla bilinse de hiçbir hukuki süreçten geçirmeden; yaptım, oldu diyerek sendikalar (Cihan-Sen, Aksiyon-İş) kapatılmaz! Eğer bir sorumlu aranıyorsa bu yıllar boyunca cemaatle her seviyede ortaklık yapan AKP hükümetinin bizzat kendisidir.

Bu temizlik furçasının cemaate sınırlı kalmayacağını tüm kamu emekçileri biliyor. Tüm muhaliflerin hedef tahtasına oturacağını bilen KESK’liler 15 Temmuz’dan beri “bize ne zaman sıra gelecek” diye kaygıyla bekliyor. Ama esas saldırı 657’nin değiştirilmesiyle gelecek, bu da biliniyor. “Memuru işten atamıyoruz, atsak dava ile geri dönüyor” diye yakınıyorlardı. OHAL fırsatıyla şimdilik bu sordundan kurtuldular. Ancak daha da ötesine geçme niyetindedir. Bunun ilk sinyali bu ay yapılacak öğretmen atamalarıyla verildi. Bundan sonra öğretmenler sözleşmeli olarak alınacak. Dört yıl çalıştırdıktan sonra mülakatı geçerse iki yıl aday memur olarak çalıştırılacaklar. Ancak altı yıllık sürecin sonunda, o da belki kadroya alınacaklar.

Kamuda güvenceli kadro adım adım tasfiye ediliyor. 657’yi değiştireceklerini defalarca dile getirdiler. Bir kenarda durup sıranın bize gelmesini beklemeyelim. Kamuda faaliyet gösteren tüm sendikaları harekete geçirelim, haksız işten çıkarmalara karşı çıkalım, iş güvencemize sahip çıkalım.

Darbe ve OHAL turizm işçisini de vurdu

Biliyorsunuz ki turizm bu sene yani 2016 yılına krizle başladı. Düşürülen Rus uçağı ile başlayan kriz ülkenin farklı yerlerinde patlayan bombalarla derinleşti. 15 Temmuz darbe girişimi ve hemen ardından ilan edilen OHAL ile turizm krizi içinden çıkılmaz bir hâl aldı.

Kriz ilk başladığında krizi yaratan hükümet hemen patronların yanına koştu. Turizm patronları için önlem paketi hazırladı. Çünkü turizm patronları krizin belirtilerinin ortaya çıktığı ilk günden itibaren asıl mağdur kendileriymiş gibi görünmeye çalıştılar. Her gün bir medya organında kriz nedeniyle nasıl mağdur olduklarını anlattılar. Bu sayede devletten destek olarak bir yandan işçilere rahatça yaptırımlar uygularken diğer yandan “teşvik kredisi” ile kazançlarını katlamaya devam ettiler. İşkur adı altında kurulan kiralık işçi büroları ile işçilerin maaşını devlete ödettiler. İşçilerden hiçbir işe yaramayan, tamamıyla göstermelik bir sigorta ile çalışmalarını istediler. İşkur üzerinden değil de normal sigorta ile işe başlayan işçiler ise her gün düşük ücretlere uzun vakitler çalışmaya razı bırakıldı. Bu sene turizm işletmelerinin hepsinde patronların şiarı “az personele çok iş” oldu. Geçen senelerde yaşanan sorunların hepsi bu sene katlanarak devam etti.

Temmuz ayında turizm krizi çözülmeye başladı. Artık Rusya’dan uçaklar gelmeye, otel-

lerin doluluk oranları artmaya başladı. Ama turizm işçilerinin durumunda yine hiçbir değişiklik olmadı. İşçilere karşı patronlar bant kaydından konuşur gibi turizm krizde demeye devam ettiler. Artık bahaneleri bitmeye başlayan patronların bahanelerine bir yenisini daha eklendi: darbe girişimi ve ardından ilan edilen OHAL. 16 Temmuz’dan bu yana patronlar sesini çıkaran, uğradıkları haksızlıkları dile getiren her işçiyi ülkenin durumu karışık bahanesiyle geçiştirmeye başladılar.

AKP ve Erdoğan’a karşı darbe girişimi başarısız oldu ama onun bahanesiyle OHAL ile turizm işçilerinin haklarına darbe yapıldı. Biz turizmde çalışan işçiler biliyoruz ki bunların hiçbirini bizim 8 saatten fazla çalışmamıza, 5 işçinin yapacağı işi bir işçinin yapmasına, bu yapılan uygulamalara sesimizi çıkarıyoruz diye işten çıkarılmamıza, mobbing

uygulanmasına, haftalık izinlerimizin iptal olmasına, sezonluk bölgelerde sezon sonu geldiğinde askıya alınmamıza ve emeği ile geçinen işçiler olarak maaşlarımızın yatırılmamasına bahane değildir. Biz turizm işçileri tüm turizm patronlarına karşı artık birlik olmak zorundayız. Onlar kendi örgütleriyle bizi nasıl daha kötü koşullarda çalıştıracaklarını konuşurken biz turizm işçileri olarak onların yaptıkları uygulamalara karşı hep birlikte kendi örgütlerimizde sendikalarımızla, derneklerimizle, platformlarımızla ve partilerimizle karşı durmalıyız. Bizim çözümümüz basit: onların birliğine karşı bizim kendi birliğimiz, onların yaptırımlarına karşı bizim kendi yaptırımlarımız, onların kurallarına karşı bizim kendi kurallarımız. Ve biz gayet net bir şekilde biliyoruz ki; “Turizm işçisi birlik olmadan kazanamaz!”

Turizm Otel İşçisinin Sesi

Zonguldak maden işçisi masaya yumruğunu vurmaya!

Bugün Zonguldak maden işçisi özelleştirmeye karşı "Madenler bizimidir kapatılamaz!" diyerek masaya yumruğunu vurmaya hazırlanıyor. Sosyalistlerin ve sendikaların görevi, gerekirse tekrar Ankara'ya yürüyeceğini ilan eden maden işçilerinin mücadelesine omuz vererek özelleştirmeleri durdurmak ve buradan hareketle bütün madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması için mücadeleyi büyütmezdür.

Zonguldak maden işçileri şimdi yeniden özelleştirme saldırısı altında. Tayyip Erdoğan'ın damadı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak'ın mecliste TTK'yı (Türkiye Taşkömürü Kurumu) özelleştirmeye yönelik açıklamasının ardından Zonguldak Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı da özelleştirme yanlısı açıklamalarda bulunmuştu. Buna Genel Maden İşçileri Sendikası bir açıklamayla tepki göstermişti. Ancak bardağı taşıran son damla Özelleştirme İdaresi Başkanlığının Karadon Müessesesinin özelleştirme kapsamına alındığını belirterek envanter listesini isteyen bir yazı göndermesi oldu. Sendika, 27 Haziran günü Genişletilmiş Başkanlar Kurulunu toplanarak bir eylem planı belirledi. Özelleştirmeye izin vermeyeceklerini belirten sendika, eylemlerini 30 Haziran'da madenci anıtında kitlesel bir basın açıklamasıyla başlatmayı planlamıştı. Ancak İstanbul Atatürk Havalimanı'nda gerçekleşen DAİŞ saldırısı nedeniyle o tarihteki eylem iptal edildi ve ilk eylem 14 Temmuz'da gerçekleşti.

Bu daha başlangıç

Karadon, Kozlu, Üzülmez, Armutçuk ve Amasra işletmelerinden işçiler saat 16:00'dan itibaren sendika binasının önünde toplanmaya başladılar. Kalabalık arttıkça işçiler

giderek daha canlı sloganlarla yürüyüş saatini beklerken bir yandan da pankartlarını açıp kortejlerini kurdular. Bugüne kadar özelleştirilen bütün kamu işletmelerinde özelleştirmenin nasıl bir tahribat yarattığını, işçi sınıfının elde etmiş olduğu bütün kazanımları zamanla tırpanladığını, Soma'da, Ermenek'te olduğu gibi işçileri ölüme sürüklediğini gören Zonguldak maden işçileri TTK'nın özelleştirilmesine karşı "Soma'yı, Ermenek'i unutmadık. Özelde öleceğimize meydanlarda ölürüz" pankartı ve "bizi satanı biz de satarız" sloganlarıyla meydanları yerlerini aldılar. Sadece gündüz vardiyasından çıkan işçilerin yaptıkları Zonguldak Madenci Anıtı önündeki miting ve ardından gerçekleştirdikleri yürüyüş bu anlamda bir başlangıçtır.

Saat 17:00'de sendika önünden Madenci Anıtı'na kısa bir yürüyüşün ardından burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Kurulan platformdan binlerce işçiye hitap eden sendika yöneticileri Zonguldak bölge insanının ölmeye alışkın olduğunun, yine öleceğini fakat asla ve asla patronların kârı, siyasetçilerin çıkarı için ölmeyeceklerinin altını çizdi. TTK'nın zarar ettiği iddiasının karşısına sendika, yeni işçiler alınarak üretimin artırılabilmesi önerisini çıkardı ve maden işçisi ayağa kalktığı zaman durdurmanın

kolay olmayacağını belirterek gerekirse tekrar Ankara'ya yürüyeceklerini ilan etti. Basın açıklamasının yapıldığı meydan neredeyse tamamen dolunca küçük çaplı bir miting dönüşen eylem burada da sonlanmadı. İşçiler Zonguldak'ın ana caddesi olan Gazipaşa'dan sel gibi akarak sloganlarla, ıslıklarla ve büyük bir coşkuyla valilik önündeki alana yığıldılar. Sendika adına valilik önünde yapılan konuşmada sadece gündüz vardiyasından çıkan işçilerin bir basın açıklaması gerçekleştirdikleri, henüz düğmeye basılmadığı vurgulandı ve "direne direne kazanacağız" sloganıyla eylem sonlandırıldı.

1991 ruhuyla işçiler masaya yumruğunu vurmaya

Bu saldırı bugün birdenbire ortaya çıkan bir şey değil. 1990-1991 döneminde hükümet ve dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal "madencilik sektöründen devleti sileceğiz" diyerek TTK'yı özelleştirmek

istemmiş, işçilerin buna yanıtı çok sert olmuştu. 30 Kasım 1990-6 Şubat 1991 arasında Zonguldak maden işçileri Türkiye sınıf mücadelesi tarihinin en büyük ve etkileyici eylemlerinden birine imza atmıştı. Bütün bu dönem grevler, dayanışma eylemleri ile geçmiş, Büyük Ankara Yürüyüşü gerçekleşmiş, maden işçisi attığı her adımla hükümetin uykusunu kaçırmıştı.

AKP bugün, 1991'de maden işçilerinin "Çankaya'nın şışmanı işçilerin düşmanı" olarak gördüğü Turgut Özal'ın yapmak istediğini hayata geçirmeye çalışıyor, özelleştirmeden vazgeçilmediğini söylüyor. Ancak maden işçisi de bu eylemle, sayıları o döneme göre azalmış olsa da, aradan yıllar geçmiş olsa da kendisine miras bırakılan mücadeleyi unutmadığını hatırlattı. 1991'de atılan sloganlar bugün meydanları yeniden yükseldi: "Gemileri yaktık geri dönüş yok", "Madenci feneri sönmeyecek". Yürüyüş boyunca zaman zaman baretlerini yere vura-

rak "hükümet şaşırma sabrımızı taşırma" sloganı ile yeri göğü inleyen işçiler bu eylemle, birlikten doğan kuvvetlerini fark ederek kararlılıklarını daha da arttırdılar. Maden işçileri bu eylemle mücadeleye hazır olduklarını göstermiştir. Ancak tam da bu noktada işçiler, sendikaların kendilerini mücadeleden düşürme hamlelerine, uzlaşmacı bir tavırla hükümetle işbirliği yapma tehlikesine karşı her an tetikte olmalıdır.

Bugün Zonguldak maden işçisi özelleştirmeye karşı "Madenler bizimidir kapatılamaz!" diyerek masaya yumruğunu vurmaya hazırlanıyor. Sosyalistlerin ve sendikaların görevi, gerekirse tekrar Ankara'ya yürüyeceğini ilan eden maden işçilerinin mücadelesine omuz vererek özelleştirmeleri durdurmak ve buradan hareketle bütün madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması için mücadeleyi büyütmezdür.

Avcılar Belediyesi işçileri OHAL dinlemeden mücadeleye devam ediyor!

Sendikalı oldukları için işten atılan taşeron temizlik işçileri, İstanbul'da Avcılar Belediyesi önünde 90 günü aşkın bir süredir direnişe devam ediyorlar. Belediye işten çıkartılan direnişteki işçilere, taşeron patronu da çalışmaya devam eden işçilere karşı yıldırma taktikleri uyguluyor. Belediye ve taşeron, sendikaların işyerinde yüzde yetmişin üzerindeki örgütlenme oranı ile başvurduğu yetkiye itirazda bulunarak zaman kazanmayı deniyor. Belediye, çadırındaki işçileri ve sendikayı karalamaya devam ederken taşeron şirket Tomurcuk da çalışan sendikalı işçilerin çalışma yerlerini günlük keyfi bir şekilde değiştirmekten, maaşları

ödemeyi geciktirmeye kadar çeşitli yöntemlerle işçilere baskı kurmaya çalışıyor.

Olağanüstü Hal kararının MGK'da (Milli Güvenlik Kurulu) alınmasının ertesi günü, OHAL tezeresi henüz meclise dahi gelmeden CHP'li belediyenin zabıtalara direniş çadırının kurulmasını engellemeye çalıştı. Direnişin engellenmesi basında yer bularak tepkiyle karşılandı. İşçiler kararlı bir duruş göstererek sonraki gün çadırı tekrar kurdular ve belediye önünde eyleme devam ettiler. Avcılar Belediyesi işçisinin mücadelesi işten atılmış, çadır kurarak direnen işçilerin ve aynı zamanda baskılar altında çalışmaya

devam eden işçilerin mücadelesidir. Atılan işçilerin geri alınma ve sendikalı çalışma talebi hem hukuken haklıdır hem de meşrudur. İşçiler üretimden gelen güçlerini de kullanarak eylemliliklerini arttırdıkları takdirde kazanım işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Darbecilere karşı ilan edildiği söylenen OHAL, işçilerin mücadelesine karşı kullanılmamalıdır. Hükümetin darbe girişimi öncesi hayata geçirmeyi planladığı işçi düşmanı yasaları şimdi eline fırsat geçmişken geçirmesine engel olmak gerekir. Gün, işçiler için mücadeleyi yükseltme günüdür.

Tek Gıda-İş'te örgütlü LSG Sky Chefs işçileri grev pankartını astı

Tek Gıda-İş sendikası ile LSG Sky Chefs yönetimi arasında bir süredir toplu sözleşme kapsamında yürütülmekte olan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine sendika grev kararı aldı. Türkiye'de bir çok havalimanında şubeleri bulunan ve aynı zamanda Lufthansa ve Air France gibi büyük havayolu şirketlerine de hizmet veren LSG Sky Chefs'te çalışan 400 işçi hep birlikte grev dedi. Grev aktif olarak İstanbul Atatürk ve Sabiha Gökçen, Ankara Esenboğa ile Antalya ve Dalaman havalimanlarında devam ediyor.

Sendika işçilerin 280 liralık zam talebi toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde LSG Sky Chefs yönetimi tarafından kabul edilmeyince grev kararı almıştı. Şirket yönetimi işçilerin talebini kabul etmediği gibi grevden vazgeçirmek için Türkiye'de çekilmekle yani işsizlikle de tehdit etti. Fakat işçiler kararlılıkla kurdukları çadırda grevlerine devam ediyor.

Şimdi havalimanlarındaki işçiler partilerden, demokratik kitlenin örgütlerinden, sendikalardan destek ziyaretleri ve dayanışma bekliyor.

Levent Dölek**İşçi sınıfı silahlı kuvvetlere ilişkin hangi programı savunmalı?**

Erdoğan ve AKP iktidarı 15 Temmuz'dan sonra tehlikenin geçmediği, cemaatin tortularının kaldığı yönünde açıklamalar yapıyor. Ağustos başında hâlâ kışla kapılarının iş makineleri ve polislerce kapatılmasını, halkın alanları terk etmemeye çağrılmasını bu tehlikeye dayandırıyorlar. Doğrusu, ordu içinde ciddi şekilde kadrolaşmış, komuta kademesinden çok sayıda üst düzey subayı yanına çekebilmiş bir yapının, unsurlarının büyük çoğunluğunun gözaltına alınıp tutuklandığı bir noktada yeniden darbe girişimine kalkışabilmesi pek mümkün değil. Peki, neden kışla nizamiyeleri barikatlarla kapalı tutuluyor? Neden AKP OHAL kararlarıyla ordunun yapısını değiştirmekte bu kadar acele ediyor?

Hiçbir yerde söylenmeyen ama herkesin içten içe bildiği bir gerçek var ki Erdoğan ve AKP, artık cemaatten daha fazla ordunun geri kalan kısmından çekiniyor. Erdoğan'ın 15 Temmuz gecesi darbeyi eniştensinden öğrenmesinin, ne MİT müşteşarının ne de Genelkurmayın ona haber vermemiş olmasının nedeni hâlâ açıklığa kavuşmuş değil. Öte yandan darbenin bastırılmasında

bu iki kurumun rolü ortada. Ama aynı kurumların Erdoğan'a tam bir bağlılık içinde olmadığı ise artık hemen hemen kesin... Bu çelişkiler Türkiye siyasetini milli mutabakattan iç savaşa kadar çok farklı olasılıkların gündemde olacağı bıçak sırtı bir konuma sürüklüyor. Bu noktada da TSK üzerindeki mücadele öne çıkıyor. Erdoğan ve AKP, TSK'nın sivil siyasete bağlanması için OHAL kararlarıyla bastırıyor. Nizamiye kapılarındaki barikatlar, darbeci de olsa asker üniformalılarına yapılan linç, işkence ve aşağılamalar zaten kışlalardaki tansiyonu yükseltmişken, iktidarın girişimleri sıcaklığı iyice arttıracak sonuçlar yaratmaya aday. Görünen o ki, burjuvazinin iç savaşının nihai çözüme ulaşmayan dinamikleri bir süre daha ordu üzerindeki mücadelede yansımaları bulacak.

Burjuvazinin iç savaşında taraf olmadan işçi sınıfının bağımsız siyasal hattını savunmak, ordu konusunda da mutlak bir gerekliliktir. Öncelikle silahlı kuvvetlerin adı üstünde silahlı kuvvetler olması dolayısıyla görece bir özerkliği vardır. Bu ABD'de de, İngiltere'de de, Rusya'da da ve elbette Türkiye'de

de böyledir. Kuvvet komutanlarının Milli Savunma Bakanlığına (MSB) bağlı olup olmaması burada belirleyici değildir. Liberal görüşler ordunun sivil iradeye daha fazla bağlanmasından yana. Kemalist görüşler ise TSK'nın özerk yapısını korumasına vurgu yapıyor. Biz, işçi sınıfı sosyalistleri açısından ise temel mesele ordunun sınıf karakterinde... Bugün TSK başka ülkelerdeki muadilleri gibi özerklik düzeyi ne olursa olsun son tahlilde burjuva düzeninin bekasını esas alır. TSK'nın idari yapılanmasını değiştirmeye çalışan Erdoğan ve AKP, TSK'nın bu özelliğine dokunmayacaktır. Tüm hamleler TSK üzerinde sivil iradenin, toplumun, halkın vb. değil bizzat Erdoğan ve AKP'nin etkisini arttırmaya yöneliktir. Bizim bu noktada birinin karşısında ötekini ilkesel olarak savunacak durumumuz olamaz. Sadece silahlı kuvvetlerin hukuki açıdan sorumsuz ve denetlenemez konudaki Cumhurbaşkanlığına bağlanmasının kabul edilemez olduğunu belirtmeliyiz. Onun dışında, Milli Savunma Bakanlığının pozisyonu, harp okullarının kapatılması vb. konular TSK üzerinde burjuva siyasal kutupların hâkimiyet mücadelesinin başlıklarıdır. Ama bu arada silahlı kuvvetlerin yapısına ilişkin en temel en esaslı konulara katıyen girilmemektedir.

İşçi sınıfı, kendi askeri politikasını bağımsız şekilde ortaya koymalıdır. Bu politika en önce en temel ve en esaslı konulardan başlamalıdır. Birincisi TSK, NATO or-

dusu olarak kaldığı müddetçe ister MSB'ye ister Beştepe'ye bağlayın, hiçbir koşulda emir komuta zincirinde Washington ve Brüksel'in fiili belirleyiciliğini ortadan kaldırmazsınız. Lamı cimi yok! Türkiye, NATO'dan derhal çıkmalıdır!

İkinci husus silahlı kuvvetlerin halklaşması-işçileşmesidir. TSK içindeki kastlaşma, OYAK aracılığıyla subay kastının burjuvalaşması, astsubayların dışlanması ve horlanması, erlerin sistematik olarak ezilmesi hatta işkenceye uğraması, hepsi ordunun burjuva sınıf karakterinin somut yansımalarıdır. Bu yapının yerine işçi sınıfı, tüm halka yayılmış (hatta kadınları da kapsayan) bir zorunlu askerlik eğitiminden ve her vatandaşın dönüşümlü olarak görev alacağı bir sürekli milis sisteminden yanadır. Askeriyenin sivil iradeye bağlanması da bizim geleceğimizde ve geleceğimizde bakanlar aracılığıyla değil silahlı kuvvetlerin her kademesinde görev alacak, işçi sınıfının temsilcilerinden oluşan siyasal komiserler aracılığıyla olur. Kendi halkına silah sıklamayan ve asla sıklamayacak olan ordu düşü ancak bu şekilde ordunun halklaşmasıyla işçileşmesiyle gerçekleşebilir. Bu politika, doğrudan ordunun sınıf karakteriyle ilgilidir ve burjuvazinin savunduğu profesyonel ordunun tam karşısında yer alır. Nitekim zorunlu askerliğini yapmakta olan erlerin darbe girişimi gecesi pek çok noktada halkla kardeşleşen, halka silah sıklamaktan kaçınan tutumu, profesyonelleşmenin dar-

becileşmeyi engellemeyeceğinin, tam tersine tehdidi büyüteceğinin kanıtıdır. Erler ordunun paryaları olarak değil asli unsurları olarak muamele görmelidir. İster komutandan gelsin ister devrecilikten kaynaklansın, erlere karşı her türlü baskıya ve haksızlığa direnme hakkı tanınmalıdır. Aynı zamanda erler zorunlu askerlikleri süresince siyasi hakları dâhil tüm yurttaşlık haklarını kullanabilmelidir. Bu hak, kanunsuz emre uymamanın temelidir. Bu haklar yoksa, halkına kurşun sıkmayan ordu, boş bir sözden, hayalden ibaret kalır.

İşte silahlı kuvvetlerin temel ve esaslı konuları hakkında bizim politikalarımız bunlardır. Bunlar sadece başlangıçtır. Çünkü yarın bizim kuracağımız orduda rütbelere seçilecek, komutanlar birliklerince seçilecek, askeri hiyerarşiden kaynaklanan kast ayrıcalıkları bütünüyle tarihe havale edilecektir!

Ama bugün bedelli askerliğe ve profesyonelleşmeye karşı çıkan pozisyonumuzun ne kadar haklı olduğu, tankların, uçakların sahneye çıktığı, kurşunların havada uçtuğu koşullarda pasifizmin tamamen iflas ettiği herhalde artık görülmüştür. Bu arada aynı konularda bir de burjuvazinin saflarına bakalım. TSK üzerinde süren siyasal çekişme ne kadar sert yaşanırsa yaşansın tüm tarafların, TSK'nın NATO ordusu olması ve profesyonelleşmesi konusunda ortak tutum alması enteresan değil mi?

Dünya solu darbeyi DİP'ten izliyor RedMed 6 dilde yayınlarla devrimci Marksist analizi dünya soluna ulaştırıyor

Darbe girişiminin ardından, henüz komplo teorileri ve hükümetin manipülasyonları ortalığı kasıp kavururken, olanların devrimci Marksist analizi *Gerçek* gazetesinin internet sitesi üzerinden, darbe girişiminden yalnızca saatler sonra yayınlanmıştı. Çoğunluğu şaşkınlıkla Türkiye'ye bakan ve tüm bu olanlara bir anlam vermeye çalışan yabancı dostlarımıza da darbenin devrimci Marksist analizini ulaştırmakta gecikmedik. DEYK (Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu) bileşeni üç partinin (Devrimci İşçi Partisi-Türkiye, EEK/Devrimci İşçi Partisi-Yunanistan, PCL/Komünist İşçi Partisi-İtalya) kurduğu ve yönettiği RedMed (Kızıl Akdeniz) internet sitesinde 16 Temmuz'da, metnimiz Türkçe'nin yanı sıra İngilizce, İtalyanca ve Yunanca olarak yayınlandı. Hemen ertesi gün metnin İspanyolca versiyonu da siteye ek-

lenirken, birkaç gün içinde Arapça da sitede yerini aldı. Ayrıca RedMed sitesi, Türkiye'de ne olup bittiğini bütünlüklü şekilde anlamak isteyenler için 2013 Haziran ayından yani Gezi ile başlayan halk isyanından 15 Temmuz darbe girişimine kadar, 17-25 Aralık sürecini, Soma katliamını, Kobani serhildanını, metal işçilerinin fiili grev dalgasını, seçim analizlerini, Türkiye'nin Suriyeleştirilmesi sü-

recini ele alan 18 yazının hepsini tek bir dosya hâlinde yayınladı.

Burjuva kalemlerinin yalanlarına karşı ve bizde olduğu kadar uluslararası basında da geçer akçe olan komplo teorilerinin ötesine geçen, sürecin maddeci bir analizini dinlemeye hazır kulakların olduğu da kısa sürede ortaya çıktı. Birçok uluslararası okurun kullandığı dil olan İngilizce'de, metnimiz sadece birkaç gün içinde bin-

lerce insana ulaştı, 1.100'den fazla kişi tarafından Facebook üzerinden paylaşıldı. Daha da önemlisi ise, Ortadoğu'nun büyük bir çoğunluğunun dili olan Arapça'da yayımlanan metnimizin bütün Batı dillerini geçerek 2.500'den fazla kişi tarafından yine Facebook üzerinden paylaşıldı. Sungur Savran yoldaşımızın İngilizce olarak yazdığı ve hem başarısız darbeyi hem de darbeye giden süreci

ayrıntılarıyla analiz ettiği "The war of two coups" (İki darbenin savaşı) İngilizce ve Yunanca olarak yayınlandı. Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada farklı dillerde çeviri farklı ülkelerdeki dostlarımız tarafından gönüllü bir şekilde yapılmaya devam ediyordu. Dünyaca ünlü *Monthly Review* dergisi bu yazıyı RedMed'e referans vererek aldı ve okurlarıyla paylaştı. Yine Sungur Savran'ın "Atlanticism versus Rabiism" (NATO'culuğa karşı Rabiacılık) başlıklı yazısı, Kanada'nın *Socialist Project* dergisi tarafından okurlarına ulaştırıldı.

Devrimci İşçi Partisi olarak, hem Türkiye'de hem uluslararası planda devrimci Marksizmin güresini yükseltmeye, gerçekleri doğru şekilde kavrayıp, devrimci şekilde dönüştürme mücadelesine devam edeceğiz.

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ BİLDİRİSİ

Darbeye, istibdada, sermayenin sözde milli mutabakatına ve emperyalizme karşı

İŞÇİ CEPHESİ

1 Devrimci İşçi Partisi, 15 Temmuz darbe girişimi karşısında ilk andan itibaren "darbeye hayır" demiş ve bununla birlikte AKP ve Erdoğan'a en ufak bir siyasi destek vermemiştir. Darbe girişimi ne istibdada karşı yapılmıştır ne de demokrasiye karşı. TSK'nın ya da onun içindeki böyle gerici bir kliğin demokratik ve ilerici muhtevalı bir darbe yapabileceği beklentisi ne kadar yanlışsa, Erdoğan ve AKP'nin inşa etmekte olduğu rejimin demokrasi ve özgürlükleri temsil ettiğini iddia etmek de o kadar gülünçtür. Hiç şüphesiz ki darbe başarılı olsaydı kurulacak olan askeri diktatörlük, temel hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı bir rejim olacaktır; öte yandan darbe yenilmiş olduğu hâlde OHAL ilan edilmesi, hiç ilgisi olmadığı hâlde Cumhurbaşkanı'nın Gezi Parkı'na Topçu Kışlası yapmayı gündeme getirmesi, sokağa çıkan

kitleler içinde İslamcı karakterli bir diktatörlük yanlısı olan, Suriyeli mezhepçi ve /veya tekfirci örgütlere sempatisini gizlemeyen geniş bir kesimin olması da bizleri iyimserlikten uzak tutmaktadır.

Darbe girişiminin sınıfsal ve siyasal karakteri

2 Darbe girişimi ve 24 saat boyunca yaşanan küçük boyutlu iç savaş, Batıcı-laik ve İslamcı burjuva kutupları arasındaki kansız iç savaşın, kanlı bir biçim aldığı bir merhaleyi temsil eder. Burjuvazinin iç savaşının içinde darbecilerin temsil ettiği sınıfsal çıkarlar, İslamcı sermayenin karşısında Batıcı-laik sermayenin (ve son dönemde saf değiştirip MÜSİAD'ın yanından TUSİAD'ın tarafına geçen cemaatçi TUSKON'un) çıkarlarıdır, dayanmaya çalıştığı güç ise emperyalizmdir. Batıcı-laik

sermayenin Erdoğan'ın istibdad rejiminden ürkerken sinmiş bulunan tekil temsilcilerinin, hatta TUSİAD'ın kısmen yalpalayan, kısmen diplomatik tutumları bu gerçeğin üzerini örtmemelidir.

3 Darbe girişimini yapan askerlerin her birinin hangi siyasi eğilimden ya da cemaatten olduğunu tespit etmek hâlâ zordur. Ancak darbe girişiminin siyaseten üstüne oturduğu zemin, Devrimci İşçi Partisi'nin 2013 yılından beri **Amerikan muhalefeti** olarak adlandırdığı siyasal eksendir. Amerikan muhalefeti, 2013 yılında Kılıçdaroğlu ve ABD Büyükelçisi Ricciardone'nin gizli görüşmelerinin ardından Kılıçdaroğlu'nun ABD seyahatinde cemaat temsilcileriyle görüşmesiyle, yaklaşan 30 Mart 2014 yerel seçimlerine yönelik olarak Mustafa Sarıgül'ün aday gösterilmesiyle ve cemaat ile CHP'nin mutabakatıyla kendini göstermiştir. AKP cenahından, Abdullah Gül ve ekibi bu muhalefet eksenine paralel yürüyen bir siyaset benimsemiştir. Amerikan muhalefeti olarak adlandırdığımız siyasal eksenin temel özelliği Erdoğan ve AKP iktidarını, ABD ve İsrail çizgisinin kısmen dışına çıkan ve Batıcı-laik sermayenin emperyalizmle stratejik bütünleşme perspektifiyle çelişen politikaları dolayısıyla karşısına almasıdır.

4 Amerikan muhalefetinin unsurlarının hepsinin bu koalisyon içindeki ağırlıkları ve işlevleri farklı farklıdır. Gülen cemaati, siyasal etkisi ve kitle gücü olarak koalisyonun küçük ortağı olduğu hâlde 17-25 Aralık sürecinde ve son olarak 15 Temmuz darbe girişiminde görüldüğü üzere bu koalisyonun örgütsel ve operasyonel açıdan aktif ve etkin bir unsurudur. 15 Temmuz darbe girişiminde cemaat kadrolarının etkinliği apaçık ve gözle görünür şekilde karşımıza çıkmaktadır. Ancak TSK'nın general ve amiral rütbeli subaylarının yarısının (358 içinde 172) darbe girişimine katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınmış olması, bunların arasından 149'unun ise TSK ile ilişkisinin kesilmiş olması, söz konusu girişimin Gülen cemaatinin elemanlarıyla sınırlı kalmadığını, Amerikan muhalefetinin kapsadığı yelpazenin ordudaki izdüşümünü oluşturan subaylardan darbeye hatırı sayılır bir katılım olduğunu göstermektedir.

Darbenin başarısız olmasında siyasette ve TSK içinde bölünmenin belirleyici rolü

5 Darbe girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasında darbeci koalisyonun belirli aşamalarda bölünmesinin ve ordunun komuta kademesinin desteğini alamamasının büyük etkisi ol-

muştur. Amerikan muhalefetinin küçük ortağının, operasyonel gücüne yaslanarak siyasi ağırlığının çok ötesinde bir güce kavuşarak iktidara yönelmesi muhtemelen koalisyonun bölünmesinde ve ordunun komuta kademesinin darbe girişimine karşı rol almasında önemli rol oynamıştır. Özellikle darbe girişimi başladıktan sonra 1. Ordu'dan yapılan ve TSK'nın darbe girişimine karşı olduğunu duyuran açıklama ile peşinden bir dizi kolordu komutanlığından, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan yapılan aynı doğrultudaki açıklamalar, cuntanın moralini kırmış, er ve erbaşı silahlarını bırakmaya yönlendirmiş, başta Atatürk Havalimanı'na giden zırhlı birlikler olmak üzere bir dizi birliği geri döndürmüştür. Darbe girişimini durduran esas etki ordunun içinden ve siyasetten gelmiştir. Elbette ki sokaklarda tankların üzerine çıkan, ateş açılmasına rağmen darbeye karşı yürümeye devam eden kitlelerin rolü ve polis teşkilatının iktidar lehine tutumu küçümsenemez. Ancak gerek kitlelerin sokağa daha yoğun şekilde çıkması gerekse de polis teşkilatının ilk saatlerde silahlarını bırakan ve darbeye teslim olan görüntüsünün değişmesi ordudaki gelişmelerin sonucunda olmuştur.

MİT'in ve TSK'nın komuta kadrosunun darbe karşısındaki konumu kuşkuludur

6 Nitekim darbe tarafında yer almayarak ve belirli bir aşamada darbeyi engellemek üzere harekete geçerek darbe girişimini stratejik olarak akamete uğratan, TSK'nın komuta kadrosudur. Bu kadro mükâfatını YAŞ toplantısında görevlerini koruyarak almıştır. Ancak bu demek değildir ki Genelkurmay Başkanı ve TSK'nın kuvvet komutanları kesin ve net biçimde darbe karşıtıdır ve Erdoğan/ AKP iktidarına biat etmiştir. Tam tersine saat 16:00'da MİT'ten alınan istihbaratla girişimden haberdar olan Genelkurmay'ın ve kuvvet komutanlarının geçen zaman zarfında ne yaptıkları, hangi somut önlemleri aldıkları, MİT müstehşarı ile Genelkurmay Başkanı'nın

neyi konuşup tartıştıkları, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na neden haber vermedikleri, kuvvet komutanlarının darbe girişimi cereyan ettiği hâlde neden İstanbul'da düğüne katıldıkları meçhuldür. Bu sorular hâlâ yanıt beklemektedir.

7 Tatmin edici yanıtlar olmadığı takdirde, söz konusu kayıp saatler boyunca MİT ve Genelkurmayın darbeye katılmak, darbeyi bastırıp yönetime ayrıca el koymak ya da sonuçta yaşandığı gibi darbeyi bastırıp, Erdoğan ve hükümetin görevine (şimdilik) devam etmesine rıza göstermek seçeneklerini değerlendirmiş olduğunu düşünmek gerekir.

8 Bugün darbe girişimini eniştesinden, eşinden dostundan öğrendiğini söyleyen Erdoğan ve AKP yöneticilerinin, bu vesile ile devletin en tepesinde son derece yalnız olduklarını görmüş oldukları açıktır. Elbette Erdoğan ve AKP poliste önemli bir güce, kitleler nezdinde de hatırı sayılır bir etki ve desteğe sahiptir. Ancak darbe girişimini takip eden süreç göstermiştir ki, bu güç en kritik anda MİT ve Genelkurmay üzerinde hiçbir belirleyiciliği olmadığını gören Erdoğan

ve AKP'ye tek başına yönetme kudreti vermemektedir. Nitekim bu yüzden darbe girişiminin bastırılmasının ardından CHP ile bir milli mutabakat arayışına gidilmiştir. CHP'nin Taksim mitingi AKP'den büyük bir siyasal destek görmüş, Erdoğan, Kılıçdaroğlu hakkındaki davalarını geri çekmiş, AKP Genel Merkez binasına dev Atatürk posterini asılmış, OHAL ilanının Fethullah Gülen cemaatine mensup unsurların temizlenmesi haricinde genel bir muhalefeti bastırma operasyonu olarak gözükmemesine gayret edilmiştir. Nihayet, Ordu teamüllerine tamamen ters bir biçimde, görünürde devasa boyutlarda zafiyet göstermiş komuta kademesi YAŞ sonucunda aynen görevlerinde kalmıştır.

Kitlelerin darbenin yenilgisinde oynadığı rol

9 1960'tan beri yaşanan darbeler tarihinde halk kitleleri ilk kez sokağa çıkmış, darbenin yenilgiye uğratılmasında kısmi bir rol oynamıştır. Ancak genellikle yapıldığı gibi bu kitleler bir patates çuvalındaki patatesler gibi birbirinin kopyası olarak ele alınamaz, kendi içinde farklılıkları vardır. Tekfirci-mezhepçi çetelerin mensupları, AKP'nin son dönemde milis ruhuyla yetiştirdiği militanlar, MHP'nin faşist kadroları bir "halk kitlesi" olarak görülemez. Bunlar, Erdoğan'ın halkı sokağa çağırırken açıkça söylediği gibi "polise yardımcı olmaya" çıkmış silahlı gruplardır, bir bölümü linççidir. Bunların etkisi altında kalan ve demokratik mevizleri ve özgürlükleri değil kendi siyasi çıkarlarını savunan daha geniş bir kitlenin varlığı ise hiçbir biçimde demokratik bir kazanım olarak görülemez. Bunlar yarın kendi destekledikleri parti, AKP ya da MHP ya da bir başkası aynı şekilde zora başvurursa onu şevkle savunacak militan ruha sahip unsurlardır. Ne var ki, bugün AKP'yi ya da MHP'yi desteklemekle birlikte işçi ve emekçi sınıfların saflarından gelen ve yarın sınıf çıkarları doğrultusunda toplumsal mücadelelere girecek olan ya da herhangi bir partiye destek verdiği için değil, onurunu, demokratik haklarını, yabancı müdahalesine karşı yurdunu korumak için harekete geçen başka bir büyük kitle daha vardır. İşte bunlar yarın kapitalist düzenin karşısına geçtiklerinde 15 Temmuz gecesini emekçi halkın baskı güçleri karşısındaki gücü konusunda kazandıkları özgüvenle hatırlayacaklardır. Ama kısa vadede esas hâkim eğilim,

gerici odakların etkisi altındaki kitlelerin faşist bir kitle ruhunun güvenine kavuşmuş olmasıdır. Kitleleri koşullardan bağımsız olarak yüceltmek ve kendiliklerinden sınıf mücadelesinin yanına geçeceklerini safdil biçimde ummak yerine, onları bu gerici-likten kurtarmanın yolunu bulmak esaslı bir görevdir.

Siyasi pat durumu ve sermayenin milli mutabakatı

10 Bu tablo son derece özgün koşullarda ortaya çıkmış olan bir siyasi pat durumuna, adeta bir ikili iktidara işaret etmektedir. Bu ikili iktidarın bir kanadında Genelkurmay ve CHP Amerikan muhalefetine daha zayıf unsurlarıyla birlikte, diğer kanadında ise Erdoğan, AKP ve MHP yer alıyor. Ne var ki taraflar bu durumun bir iç savaş tehlikesi yarattığının farkında olduğu için bir milli mutabakat politikasına yönelmişlerdir. HDP ise bu milli mutabakata dışarıdan ve çözüm süreci talebiyle dâhil olmaya gayret etmektedir.

11 Milli mutabakatın Erdoğan ve AKP açısından anlamı, kendilerini çok zor durumda buldukları bu anda muhalefet ve ona yakın güçlerden ilave destek almaktır. Kimse "Erdoğan değişti" hayaline kapılmasın! Aynen 7 Haziran sonrası dönemde olduğu gibi bir kez güçsüzlüğünü aştığında, AKP yönetimi yine saldırıya geçecektir. Bir bütün olarak bakıldığında ise, bu mutabakat, sözde milli mutabakattır, esasta sermayenin mutabakatıdır. 7 Haziran ertesinde hem TÜSİAD'ın hem de MÜSİAD'ın açıkça desteklediği AKP-CHP koalisyonu bir hükümet formülü olarak olmasa da bir siyasal ağırlık merkezi olarak yeniden gündeme gelmiştir. Türkiye ekonomisinin olası sıcak sermaye çıkışları karşısındaki kırılma yapısı ve işçi sınıfına karşı ortak çıkarların gözetilmesi tarihsel olarak rakip iki burjuva kampını, milli mutabakat yönelişinde ortaklaştırmaktadır. Milli mutabakatın merkezinde borsanın ve dövizin istikrarı vardır. Hedefinde ise mutlaka ve mutlaka işçi sınıfının kazanımlarını gasp etmek olacaktır. Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu zorlu koşullar bu sermaye güçleri tarafından istismar edilecektir. Kıdem tazminatının kaldırılmasından taşeron çalışmanın esnekleştirme adı altında yaygınlaştırılmasına, işsizlik fonunun finansal istikrar bahanesiyle ulusal varlık fonu adı altında peşkeş çekilmesinden toplu sözleşmelerde anlaşmazlık olması durumunda grevlerin milli güvenlik gerekçe gösterilerek ve OHAL'e dayanılarak yasaklanmasına kadar bir dizi sınıf saldırısı gündemdedir. Her ne gerekçeyle olursa olsun bu işçi emekçi düşmanı milli mutabakata destek vermek kabul edilemez. AKP'nin taktik manevralarına prim vermek, mutabakatın CHP kanadına yedeklenmek, HDP'nin mutabakata dahil olma çabalarına omuz vermek yanlıştır. İşçi sınıfının bağımsız politikası, milli mutabakatın karşısına sınıf mücadelesinin çıkarılmasını, tüm

sınıf örgütlerinin ve sınıftan yana siyasi güçlerin bu temelde bir araya getirilmesini gerektirir.

Milli mutabakatın kırılma yapısı

12 Milli mutabakat yönelişinin son derece bıçak sırtı bir konumdadır. AKP'nin kışkırtıcı önündeki bariyerleri kaldırmamakta ısrar etmesi, kitleleri sokaktan çekmemesi, kendisini 15 Temmuz gecesi darbe girişiminden kurtaran bununla birlikte pekâlâ Erdoğan ve hükümet yetkililerini ele geçirme seçeneğini uzun süre elinde tutmuş olduğu anlaşılabilir. TSK ve MİT'in olası yeni girişimlerinden duyulan korkunun bir yansımasıdır. Erdoğan ve AKP iktidarı jandarmanın İçişleri Bakanlığına bağlanmasından başlayarak askeri okulların tasfiyesi, Genelkurmayın Milli Savunma Bakanlığına ya da Cumhurbaşkanı'na bağlanması gibi önlemlerle bu zaaflı durumu gidermenin ve mevcut tehdidi kontrol altına almanın çabası içindedir. Ancak bu sürecin hiç de pürüzsüz geçmeyeceği, milli mutabakat görüntüsünün yeni çatışma dinamikleriyle ortadan kalkabileceği açıktır. Her iki taraf da ayakta kalma savaşı veriyor. Hükümet düşmenin eşliğinden dönmüştür. TSK şimdi bütün kurumlarını yitirme tehdidi ile karşı karşıyadır.

ABD'nin darbe girişimi ve sonrasında rolü

13 Kendilerine Yurtta Sulh Konseyi adını veren darbecilerin TRT'de okuttuğu bildiri Türkiye'nin kaybolan uluslararası itibarına yapılan vurgu ile Türkiye tarihinde Amerikancı darbelerin şiarı hâline gelmiş olan NATO ve BM'ye bağlılık ilanı darbe girişiminin Batı emperyalizmi yanlısı olduğunu açıkça göstermiştir. Darbenin dayandığı siyasal zeminin 2013'ten bu yana

Batı emperyalizmi ile bütünleşme çizgisinde buluşmuş olan Amerikan muhalefeti olduğunu daha önce vurgulamıştık. Darbe merkezli bir rol oynayan Fethullah Gülen cemaatinin ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi taraftarı olduğu ayan beyan ortadadır. Cemaatin kadrolarıyla ittifak içinde hareket eden ancak cemaatçi olmayan subayların siyasi fikirleri nasıl olursa olsun (Atatürkçü, sağcı, liberal ya da oportünist) son tahlilde NATO'cu olduklarından da şüphe duyulamaz.

14 Darbe girişiminde İncirlik üssünün oynadığı rol açıktır. İncirlik'ten kalkan tanker uçakların Ankara'yı bombalayan F-16'lara yakıt ikmali yaptığı bilinmektedir. AKP yanlısı medyada ısrarla Afganistan'daki NATO işgal kuvvetleri komutanlarından John F. Campbell'in İncirlik ve Erzurum'daki hava üslerine gelerek darbe girişiminin planlamasında yer aldığı dair yazılar çıkmıştır. Bu iddialar ABD tarafından yalanlansa da İncirlik'teki hareketlilikten ve darbe girişiminden ABD'nin erken aşamada haberdar olduğu kuşkuyla yer bırakmayacak derecede açıktır. Darbe girişimine ilişkin ABD adına ilk açıklamayı yapan Dışişleri Bakanı John Kerry "Türkiye'nin barış ve istikrar içinde kalacağını umuyorum" sözleriyle darbeye karşı görünürde tarafsız bir pozisyon almıştır. Tanklar sokaklara çıkmış, köprüleri kesmişken, helikopterlerden halka ateş açılıyor ve uçaklar TBMM'yi bombalyorken tarafsızlığın darbeye zımnı destek anlamına geleceği açıktır. Nitekim ABD'nin Ortadoğu'daki askeri merkezi Centcom'un komutanı General Joseph Votel, darbe girişimi dolayısıyla tutuklanan askerleri Pentagon'un müttefikleri olarak değerlendirmiş, mevcut durumun DAİŞ'e karşı işbirliğini olumsuz etkileyebileceğini söy-

lemiştir.

15 Ancak tüm bunlar ABD'nin süreçteki rolünü tam anlamıyla kavramamıza yetmeyecektir. ABD'nin 15 Temmuz darbe girişimiyle ilişkisi daha karmaşıktır. ABD'nin Yurtta Sulh Konseyi'ne yönelik sempatik tutumu ortadadır. Darbecilerin Amerikancı ve NATO'cu olduğu da açıktır. Ancak bunlar 15 Temmuz darbe girişiminin salt bir ABD ve NATO operasyonu olduğu anlamına gelmez. Daha net bir ifadeyle ABD ve NATO'nun üzerine oynadığı tek atın Yurtta Sulh Konseyi olduğunu düşünmek için bir neden yoktur. TSK'nın darbeyi en azından belirli bir aşamadan sonra desteklemeyen ve darbenin yenilmesine sebep olan merkezi komuta kademesi de en az Yurtta Sulh Konseyi kadar Amerikancı ve NATO'cudur. MİT müsteşarı Hakan Fidan da darbe girişimini öğrendikten sonra Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na haber vermeden Genelkurmay'a gitmiştir. CIA tarafından eğitilip kurumsallaştırılmış olan, adından başka hiçbir yanı "milli" olmayan MİT'in 27 Mayıs'tan 12 Eylül'e ABD destekli darbelerde almış olduğu tutumun aynısını sergilemesi, bu kurumun ABD emperyalizmine bağlılığını ve bağlılığını yeniden gündeme getirmiştir. Bu bağlamda ABD ve NATO'nun, darbe girişimine sempatik yaklaşmakla birlikte darbe girişiminin TSK komuta kademesi ve MİT işbirliği ile bastırılmasına destek vermiş olması kuvvetli bir olasılıktır. ABD emperyalizminin bu seçeneği Türkiye'yi ABD ve NATO çizgisinde tutmanın daha gerçekçi bir yolu olarak benimsediği görülmektedir. Nitekim ABD Genelkurmay Başkanı Joseph Dunford, TSK Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın darbe girişiminden sonra kendisini iki defa aradığını ve Türkiye'nin taahhütlerine bağlı olduğunu bildirdiğini açıklamıştır. ABD'ye bu bildirimini hükümet ya da Cumhurbaşkanı tarafından değil de Genelkurmay Başkanı tarafından yapılması manidardır.

16 Bu demektir ki, ABD ve NATO, hem darbe girişiminde hem de darbe girişiminin bastırılmasında rol almıştır. Amerikancı Doğan medyasının erken bir aşamada darbeyi FETÖ/PDY olarak kodlaması, Erdoğan'ın ilk olarak CNN ve NTV gibi Batılı-laik burjuva kanallarında boy göstermesi de bu doğrultudaki göstergelerdir.

17 Bugün emperyalizm, Türkiye'deki siyasal süreçte TSK'nın YAŞ'ta görevine devam eden komuta kademesi ve Amerikan muhalefeti aracılığıyla etki etmeyi sürdürmektedir. Amerikan muhalefetinin küçük ortağı cemaat şimdilik kızığa çekilmiş görünmektedir. ABD, Türkiye'de ayyuka çıkan işkençe görüntülerini bahane ederek Fethullah Gülen'i iade etmekten imtina edebilir ya da Türkiye'de politikasını dayandırdığı asıl güçlerin (CHP, Abdullah Gül-Bülent Arınç eksenini) elini rahatlatmak adına geçmişte miadı dolan tüm kuklalarına yaptığı gibi Gülen'i de feda edebilir. Fethullah Gülen'in Amerikancı olduğundan kimse kuşku duymaz ama ABD'nin devlet olarak Fethullahçı olduğunu düşünmek için bir neden yoktur. Ayrıca geçmişten bugüne ABD içinde Pentagon'un, CIA'nın ve FBI'nın cemaatle ilgili zaman zaman farklı tutumlar benimsediği de akıllardan çıkarılmamalıdır.

18 Tüm bunlar Amerikancı darbe girişiminin püskürtülmesinin ABD ve NATO karşıtı mücadelenin önemini azaltmadığını göstermektedir. İster zorla yani ikinci bir NATO'cu Amerikancı darbe tehdidiyle isterse iknaya ve Amerikancı bir "milli" mutabakatın tesis edilmesiyle olsun, Türkiye'nin dış siyasetinin ABD ve NATO eksenine oturtulmasına karşı çıkmak elzemdir.

Rabiacılık mı NATO'culuk mu?

19 Erdoğan'ın Sünni dünyasının "Reis"liğine soyunan, buna paralel olarak da içeride mezhepçi bir istibdad rejimine yönelen politikası, yani Rabiacılık büyük bir çıkmaza girmiştir. Erdoğan, Arap devriminin yozlaştırılması için mezhepçiliğin yükseltilmesinde bir süre ABD ile birlikte yürümüştür. Mısır'da Sisi darbesiyle bu ortak yürü-

yüş büyük bir darbe aldıysa da Suriye cephesinde Esad karşıtı Sünni örgütlerin silahlandırılmasında bu ittifak devam etmiştir. ÖSO ve benzeri güçlerin sahada gösterdiği yetersizlik karşısında Türkiye'nin El Nusra ve DAİŞ'e yönelik hayırhah tutum almaya devam etmesi, ABD'nin ise kara gücü olarak PYD'ye yönelmesi, Suriye cephesinde de ortaklığın bozulmasına sebep olmuştur. PYD'nin başını çektiği güçlerin DAİŞ'e karşı ilerlediği, Esad'ın Halep'i tümüyle kuşattığı koşullarda Türkiye'nin Suriye politikası kaçınılmaz bir dönüm noktasına gelmiştir.

20 15 Temmuz darbe girişimi tüm bu sıkışmışlık içinde Erdoğan ve AKP iktidarının İsrail ve Rusya nezdinde ilişkileri normalleştirmeye çalıştığı, pragmatist manevralarla bir çıkış aradığı dönemde meydana gelmiştir. Darbe girişiminden hemen önce Gerçek gazetesinin başyazarında da tespit edildiği gibi "zayıflayan Erdoğan ve AKP iktidarı koltuk değneksiz yürüyemez durumda"dır. ABD'nin TSK ve MİT'i kontrolü altına aldığı durumda Erdoğan ve AKP'nin seçenekleri git gide daralmaktadır. Erdoğan'ın Rabiacılık hayali, Mısır'ın Birleşmiş Milletler nezdinde darbe karşıtı bildiri yayınlanmasını engellemesiyle ve Mısır'daki Sisi rejiminin finansörü Suudi Arabistan'ın Erdoğan'la hiçbir ciddi dayanışma göstermemesiyle önemli bir yara daha almıştır. Arap basını neredeyse açıkça darbe yanlısı tutum takınmıştır. Erdoğan'ın sadece Batı'da değil Arap dünyasında da tectit olduğu bir kez daha görülmüştür.

21 Erdoğan'ın Rusya'ya yavaş yavaş darbe girişiminin ardından ilk ziyaretini Rusya'ya yapacak olması etrafını kuşatan Amerikancı NATO'cu Sisi'ci cembere karşı elini kuvvetlendirmek için bir hamledir. Ancak bu hamle son derece risklidir. Sadece NATO'cu baskının artmasına değil, Türkiye'de bizzat Erdoğan ve AKP eliyle mevzilenmiş mezhepçi-tekfirci örgütlerin de iktidara giderek yabancılaşmasına yol açabilir. Darbeye karşı elde silah Erdoğan'ı savunmak için sokaklara düşen tekfirci mezhepçi grupların kontrolden çıkma olasılığı Erdoğan ve AKP'yi zorlayabilir. Tüm bu çelişkiler, yandaş basın yayın kuruluşları ABD ve NATO'ya karşı ne yazarlarsa yazsınlar, Erdoğan ve AKP'nin, NATO'dan çıkmaya ve Rabiacılık çizgisini sonuna kadar götürmeye cesaret etmesinin zor olduğunu göstermektedir.

22 Ancak zayıflayan Erdoğan ve AKP iktidarı, bir koz olarak iç savaş tehdidini kullanmaya devam etmektedir. Bu tehdit, bir dizi provokasyon sonucunda, kontrol dışı bir şekilde gerçekliğe dönüşebilir. Ya da gerçekten iktidardan düşmesi söz konusu olduğunda bizzat Erdoğan iç savaş kışkırtmayı tercih edebilir. Mezhepsel ve etnik temelde bir iç savaş, kanlı ve gerici sonuçlar doğuracak, Türkiye'yi ABD ve NATO'nun müdahalesine açık hâle getirecektir. Ra-

biacılık ve NATO'culuk arasında sıkışan Türkiye'nin geleceği karanlık kalmaya mahkumdur. Bu sıkışmışlık ancak her dilden, inançtan, memleketten emekçi halkın ortak düşman olarak emperyalizmi bellediği bir yeniden saflaşmayla aşılabılır. Bu saflaşma ancak ve ancak sınıf mücadelesi zemininde gerçekleşebilir.

Kürt sorununun çözümü sermaye ile mutabakatta değil emekçi halkların dayanışmasında

23 Kürt sorunu tüm bu çatışmalı süreç içinde önemli ve merkezi bir konumda bulunuyor. Darbeciler TRT'de okudukları bildiride Türk kelimesini anmayarak, şuraya buraya etnik ayrımcılığa karşı çıkan ifadeler serpiştirerek Kürt hareketine göz kırpmıştır. Bugün darbe girişimi püskürtüldükten sonra benzer bir tutumu HDP'yi yeni anayasa üzerinden milli mutabakata katmaya çalışan iktidar cephesi sergiliyor. Roboski katliamının sorumluluğunu cemaatin üstüne yılmaya çalışan iktidarın tutumu aynı ölçüde ikiyüzlücedir. Kendi arasında büyük ve şiddetli bir kapışma yaşayan sömürgeci hâkim sınıfların, karşılarındaki en etkin muhalefet güçlerinden birini tarafsızlaştırmaya çalışmasından doğal bir şey olamaz. Biz bunun benzerini 28 Şubat sürecinde de görmüştük. Başkaları "restorasyon" teorileriyle Kürtleri "devrimci gelişmeler oluyor" heyecanına sürüklemeye çalışırken biz, hâkim sınıf hiziplerinin kendi aralarında sıkıştıkça Kürt hareketini oyalamak üzere ağzına bir parmak bal çaldıklarını o zaman da ifade etmiştik. 28 Şubat'ta Kürtlere el uzatır gibi görünen TSK, bir buçuk yıl sonra Suriye'ye Abdullah Öcalan'ı ülkeden çıkartması için ultimatom verecekti. Bundan sonrası, CIA'nın da işin içine dâhil olmasıyla Öcalan'ın 28 Şubat'ın neredeyse tam tamına ikinci yıldönümünde Türkiye'ye getirilmesi idi. Kürtlerin kendilerine uzatılan elleri, gerçek niyeti hesaplama kavraması tarihten hiçbir şey öğrenmemek anlamına gelecektir.

24 İşçi sınıfı Kürt sorununun çözümünü sermayenin politik manevralarına, emperyalizmin manipülasyonlarına bırakamaz. Emekçi halkların sermayeye ve emperyalizme karşı büyük mücadelesinde oluşturması gereken cephede Kürt halkı mutlaka yerini almalıdır. Bugüne kadar milliyetçilik, Kürt halkını emperyalizmin kucağına itmiştir. Halbuki, sermayeye ve emperyalizme karşı mücadele Kürt halkının özgürlüğü ile çelişmez, tersine Kürt halkının özgürlüğü ve Türk, Kürt, Arap halklarının kardeşliği sermayenin ve emperyalizmin korkulu rüyasıdır.

Darbeye, istibdada, sermayenin mutabakatına ve emperyalizme karşı işçi sınıfının programı Sermayenin "milli mutabakat"ına karşı

İşçi cephesi

25 İşçi sınıfı burjuvazinin/sermayenin iç savaşında taraf olamaz! TÜSİAD, MÜSİAD, TUSKON ve onların siyasi temsilcileri olan AKP, CHP, MHP, cemaat vb. hepsi gericidir. İşçi düşmanıdır. İşçi sınıfı burjuvazinin/sermayenin mutabakatına taraftar da olamaz. Bu mutabakat borsa ve dolar mutabakatıdır. "Milli birlik ve beraberliğe ihtiyacımız olan bugünlerde..." diye başlayan cümlelerin hepsi, sonu işçi ve emekçilerden fedakârlık bekleyen, hakları tırpanlanan, ekmeği küçülen işçi sınıfının boyun eğmesini talep eden ifadelerle tamamlanacaktır. İşçi sınıfı tüm sendikal örgütleriyle, kendisinden yana tüm siyasal güçlerle birlikte kendi sınıf çıkarlarını temel alan, kendisini açıkça sermayenin ve onun partilerinin karşı-

sında konumlandırılan bir cephede birleşmelidir.

Gülen cemaatine ve darbeye karşı nasıl mücadele edilmez: OHAL kaldırılmalı! İşkençeye hayır!

26 Diyanet işleri darbeye karşı adeta bir iç savaş örgütü olarak kullanılmıştır. Darbeye karşı mücadele bir din mücadelesi olamaz. Halk, önce Allah ve Peygamber için sonra Erdoğan için sokağa çağırılmıştır. Belirli bir aşamadan sonra minarelerden milli irade ve demokrasi için çağrılar yapılmıştır. Diyanetin mezhepçi yapısı dolayısıyla bu çağrılar darbe karşıtı mücadeleyi güçlendirmek bir yana başta Aleviler olmak üzere farklı toplum kesimlerini tehdit etmektedir. Benzer çağrılar eşliğinde gerçekleşen Maraş, Çorum, Sivas katliamlarının anısı tazedir. Ayrıca iktidarın güdümünde olan diyanet işlerinin din adına yaptığı çağrılar gelecekte grevleri ve işçi mücadelesine karşı da yapılabileceği unutulmamalıdır.

27 Darbecileri cezalandırmak ve cemaati temizlemek kisvesi altında kurulan OHAL rejimi, hem temel hak ve özgürlüklerin çiğnenmesi açısından kabul edilemezdir hem de darbecilere de, cemaat örgütlenmesine karşı da etkisizdir.

28 Bugün cemaatin sendikalarının, derneklerinin, kurumlarının hukuk kural ve kaideleri hiçe sayılarak kapatılması, yarın işçi sınıfı ve emekçilerin gerçek mücadele örgütleri üzerinde kurulacak baskıların bir habercisidir. Bu önlemler zaten gizli örgütlenen cemaatin tasfiyesine hizmet etmez, adım adım işçi sınıfının ve emekçi örgütlerinin örgütlenme özgürlüğünün sınırlandırılması sonucunu doğurur.

29 Darbe girişiminde yer aldığına dair herhangi bir delil ya da emare olmayan gazetecilerin terörist/darbeci vb. şekilde yaftalanarak derdest edilmesi de kabul edilemez. Düşünce ve ifade özgürlüğü işçi sınıfının tarihsel mücadeleleriyle kazanılmıştır. Bu kazanımları ortadan kaldıran darbelere ne kadar karşı isek darbe karşıtlığı kisvesi altında düşünce ve ifade özgürlüğünün temel kurallarının ihlal edilmesine de aynı şekilde karşı olmalıyız.

30 Hiçbir OHAL ya da sınırlı yönetim uygulaması işkenceyi meşru ve yasal hâle getirmez. Ne suç işlemiş olursa olsun insanlara işkence yapılmasına karşıyız.

31 OHAL ilanıyla birlikte darbe ve cemaat soruşturmasının bir torba davaya dönüştürülmesi uzun vadede söz konusu soruşturmanın sulanmasına neden olacaktır. Gerçek suçluların, suçlular arasındaki gerçek ilişkilerin ortaya çıkması zorlaşacaktır. Geline aşamada cemaatçi öğretmeni, sağlkhçyı açığa alınarak kazanılacak bir şey yoktur. İşçi sınıfının gerçeğe ihtiyacı var. Darbe gecesi komutanlar arasında neler yaşandığını, hangi pazarlıkların yapıldığını, MİT'in hangi safta yer aldığını, ABD'nin nerede devreye girdiğini bilmek istiyoruz. Bu gerçekleri öğrenmek için OHAL'e değil soruşturmanın "cemaate ne istediye veren" iktidar mensuplarına doğru (Cumhurbaşkanı'nı kapsayacak şekilde) genişletilmesine, işkenceyle alınmış ifadelerine değil, MİT'in, Genelkurmayın, İçişlerinin, Dışişlerinin, Başbakanlığın, Cumhurbaşkanlığının, itina ile gizlenen belgelerinin açıklanmasına ihtiyacımız var.

Kamu hizmetlerinde şeffaflık ve işçi emekçi denetimi

32 Kamuya çöreklenmiş gizli örgütler Gülen cemaati ile sınırlı değildir. Halkın denetimine kapalı, kendi iç hiyerarşisine göre hareket eden her türlü örgütlenme kamudan tasfiye edilmelidir. Bu örgütlenmeler bazı dinsel cemaatlerle sınırlı değildir, Masonik örgütlenmeler de hâkim sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket eden ve kamunun kaynak ve olanaklarını kullanan çıkar örgütlenmeleridir. Hepsi tasfiye edilmelidir. Bunun için doğru metod sapla samanın birbirine karıştırıldığı cadı avları değil, işçi ve emekçi denetiminin kamunun her düzeyinde kurum-

sallaştırılmasıdır.

MIT lağvedilsin

33 MİT'in son darbe girişiminde oynadığı rol, milli değil CIA güdümlü olduğunu, istihbaratı ise emperyalizmin ve hâkim sermaye gruplarının işine geldiği şekilde toplayıp kullandığını kanıtlamıştır. Faili meçhul cinayetlerden provokasyonlara kadar suç dosyası kabarık MİT'in, reforme edilmesi de yeniden yapılandırılması da olanaksızdır. Lağvedilmelidir!

Emekçi halkı anti-emperyalizm birleştirir: NATO'dan çık! İncirlik'i kapat!

34 Amerikancı ve NATO'cu bir darbe girişimi püskürtülmüş, yerine Amerikancı ve NATO'cu bir "milli mutabakat" projesi gelmiştir. Türkiye, NATO üyesi kaldıkça, emperyalist askeri güçler başta İncirlik olmak üzere ülkenin dört bir yanına yayılmış üslerde konuşlanmaya devam ettikçe bu böyle devam edecektir. Darbe girişimlerini engellemek Erdoğan'ı desteklemekle, mezhepçi çetelere prim vermekle, Amerikan muhalefatinin peşine takılmakla olmaz. Bu yolun sonu gerici, mezhepçi iç savaşa gider. İşçi sınıfı sivrisineklerle oyalanmamalı, bataklığı kurutmaya yönelmelidir. Türkiye NATO'dan çıkmalıdır, İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılmalıdır!

Kendi halkını katleden bir ordudan hayır gelmez!

35 Bir ordu, bir asker kendi halkına nasıl silah sıkarak diye soruyorlar... Bunu soranlar tarih boyu orduların hâkim sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskı aygıtı olduğu gerçeğinden ya haberdar değiller ya da bilecek bu gerçeği gizliyorlar. Tek bir soru bu gerçeği görmemize yeter. Neden TSK'nın en büyük tank birlikleri sınır boylarında değil de Ankara'da ve İstanbul'da şehrin göbeğinde yer almaktadır? Bu tanklar ülkeyi hangi yabancı devletin işgalinden korumaktadır? Bu tanklar bir avuç sömürücü azınlığın iktidarını olası bir işçi devriminden korumak için, şehirlerin göbeğinde konuşlandırılmıştır. Ordunun subayları ve askerleri nasıl olur da ülke dışındaki güçlerin yönlendirmesiyle hareket edebilir diye soruyorlar... Cevap açıktır. Bu ordu bir NATO ordusudur, fiilen emir komuta zincirinin en tepesinde NATO su-

bayları bulunmaktadır.

36 Erlerin ve erbaşların tatbikat kandırmacısıyla ya da tehditle bu darbe girişiminde kullanıldığı ortaya çıkmıştır. Birçoğu halka silah sıkmayı reddetmiştir, zaman zaman halkla kucaklaşmışlardır. Zaman zaman ise subayların emirlerine boyun eğip halka silah sıkıncılar da olmuştur. Bir eri ve erbaş kendi halkına silah sıkacak kadar hiçleştiren, bir emir kulu, adeta bir köle hâline getiren, TSK'nın içindeki erlere ve erbaşlara yönelik sistematik baskı hatta işkenceci. İster devrecilik adı altında isterse emre itaat kılıfı içinde gündeme gelsin, erlerin ve erbaşların üzerinde kurulan sistematik baskının sonucu ortadadır. Ezilmiş, sindirilmiş, köleleştirilmiş gençlerden oluşan bir ordu, emirlere itaat eder, ama sonunda kendi halkına kurşun sıkarak! Zorunlu askerlik kapsamında silah altına alınmış er ve erbaşlara darbeciliğe ve her türlü yasadışı emre karşı direnme hakkı tanınmalıdır! Er ve erbaşlar silah altında oldukları süre boyunca siyasi haklar dâhil vatandaşlık haklarının tümünü kullanabilmelidir! Er ve erbaşlara yönelik her türlü kötü muamele ve işkenceye son!

37 Orduda kast sistemine son verilmelidir! Astsubaylara parya muamelesi yapan, onları subaylarla aynı yemek masasına oturmaktan men eden, haklarını kısıtlayan kast sistemine son!

38 Profesyonel ordu ve orduda her türlü profesyonelleşme reddedilmelidir. Her şeye rağmen silahlarını bırakan ve halka kurşun sıkıncıyı reddeden zorunlu askerliğini yapan er ve erbaşlarla, TBMM'yi bombalayan, tankla halkın üstüne atış yapan, helikopterle sivilleri tarayan, rehin alma, suikast operasyonlarına giden profesyonel askerlerin karşılaştırılması bile profesyonel ordunun bir katiller ordusu olacağı gerçeğini görmemizi sağlayacaktır.

Mezhepçi-tekfirçi çeteler değil işçi milisleri

39 Tarihte her türlü gerici darbenin, katliamın arkasından sermayenin ve emperyalizmin planlaması, desteği ve kısırtılması çıkmıştır. Gerici hâkim sınıflar, hâkimiyetlerini işçi emekçi kitlelerin silahsızlandırılması üzerine inşa etmiştir. Halkın darbe girişimlerine ve her türlü mezalime karşı direnme hakkı vardır. Bu hak barışçıl şekilde kullanılabilir gibi silahlı biçimler de alabilir. 15 Temmuz'da sokağa çıkan kitleler içinde mezhepçi ve tekfirçi çetelerin varlığı ise direnme hakkıyla çelişir niteliktedir. Çünkü darbeye, işgale, istibdadı karşı haklı direnişlerin halkı birleştirilmesi gerekir. Mezhepçilik ve tekfirçilik ise halkı böler, birbirine düşürür ve gerici iç savaşların tohumlarını atar. Bu çetelerin alternatifi halkın silahsızlandırılması olamaz. Ne olduğu belirsiz, denetlenemeyen grupların rastgele silahlandırılmasının karşısında doğru olan yeri yurdu belli, birlik beraberlik duygusuna ve pratiğine sahip işçilerin sendikalar aracılığıyla işçi

milisleri şeklinde silahlandırılmasıdır.

Cumhurbaşkanlığı kaldırılmalı

40 Türkiye, denetimden azade gizli bir cemaat örgütlenmesinin aktif rol oynadığı kanlı bir darbe girişimi atlattı. Tüm kamuoyu bu cemaatin devlete nasıl sızdığını bu güce nasıl ulaştığını tartışıyor, çözüm yolları arıyor. Çözüm gayet açık: Denetim! Mevcut duruma baktığımızda ise şunu görüyoruz: Ortada kendi hiyerarşisini esas alarak kurumlara sızmış ve emperyalizmin aygıtı hâline gelmiş bir gizli cemaat örgütlenmesi var. Bu örgütlenmeye herkesin gözü önünde "ne istedikler de vermedik" diyerek sorumluluğunu itiraf etmiş Erdoğan ise Cumhurbaşkanı olarak yürütmenin fiilen başına geçmiş durumdadır. Üstelik Erdoğan Cumhur-

başkanı sıfatıyla anayasal olarak denetimden azadedir.

41 Denetimden azade hiçbir devlet kurumu olamaz. Cumhurbaşkanlığı kaldırılmalıdır. Erdoğan, Başbakan ve Cumhurbaşkanı olduğu dönemlerdeki tüm icraatı, özellikle de Gülen cemaatinin devlet içinde yuvalanmasına verdiği destek dolayısıyla hesap vermek zorunda olmalıdır.

Hepsi gitsin! Rotamız işçi emekçi iktidardır!

42 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları ülke gündemini sarsarken Devrimci İşçi Partisi olarak, operasyonlarda rolü olan cemaat örgütlenmesine hiçbir destek vermeksizin, AKP iktidarından hesap sorulmasını savunduk. Gezi ile başlayan halk isyanının gücüne yaslanarak, sermayenin çatışan kamplarından bağımsız bir şekilde yürümeyi önerdik. AKP ve Erdoğan'a karşı mücadele ederken kitleleri faşist alternatiflere karşı olduğu kadar, Gül'lü, Gülen'li, Sarıgül'lü, Kılıçdaroğlu'lu Amerikan muhalefetine karşı da uyardık. Bu muhalefetin dönemin ABD Büyükelçisi Ricciardone'yle gizli görüşmelerde inşa edildiğini vurguladık. Özgür bir geleceğe ulaşabilmek için "Hepsi Gitsin!" dedik. Solu 30 Mart seçimlerini beklemeye yerine derhal harekete geçmeye çağırdık. Sesimizi duyuramadık. Emekçi sınıfları bağımsız bir cepheye birleştiremedik. Hiçbiri gitmedi! Hep birlikte ülkeyi halkın emekçi çoğunluğu için bir cehenneme çevirdiler.

43 Bir kez daha "Hepsi Gitsin!" diye haykıralım. Kırk katırla kırk satır arasında tercih yapmayı reddedelim. İşçi sınıfının örgütlerini birleştirelim, siyasal ve örgütsel olarak sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir işçi cephesinde birleşelim! Mücadelemizi işçi emekçi iktidarını kuruncaya kadar kararlılıkla ve sebatla sürdürelim!

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
31 Temmuz 2016

Cezaevlerinde OHAL fırsatçılığı gözaltında işkence!

Siyasi tutsaklar her zaman cezaevlerinde fiziksel şiddete, tacize, tecavüze, baskıya maruz kalıyorlar. Şimdi ise katbekat fazlası var. Hepimiz siyasi tutsakların hayatından, vücut bütünlüğünden sorumluyuz. Görüş yasakları derhal kaldırılmalıdır! Gözaltında işkenceye hayır! Siyasi tutsakların nakilleri durdurulsun!

OHAL, sıkıyönetim, askeri yönetim geldiği zaman iki yer cehenneme döner Türkiye’de: polis gözaltı mahalleri ve cezaevleri. OHAL ya da sıkıyönetim neden ilan edilmiş, buna hiç bakmadan polis de, cezaevi yönetimleri de hakları kısıtlayan bu yeni rejimlerin yarattığı politik ve psikolojik ortamı zanlılara, tutuklulara ve hükümlülere baskıyı artırma yönünde kullanır. Denebilir ki, OHAL ya da sıkıyönetim rejiminin darbesinin dışarıda kime vuracağı ilk anda belli değildir, ama içeriye zaten düşmüş ya da düşecek olana vuracağı kesindir.

Üstelik bizde toplum birinin suçunun büyük olduğuna inandı mı ona her şeyi layık görür. Köprü üzerindeki erleri linçe bile müstahak gören bir zihniyet, darbenin hemen ertesi günü generallerin televizyon ekranına ardı ardına en azından kaba dayaktan geçirilmiş bir biçimde çıkarıldığını, sonra erlerin ahırlarda sığır gibi üst üste, yarı çıplak yatırıldığını gördüğünde “oh olsun alçaklara” dedi mi, on yıllar boyu karşısında mücadele verilen, en azından meşruiyeti artık ortadan kalkmış olan işkence birdenbire yeniden meşrulaşmaya başlar. Patronlar sınıfının kalem erbabı ve medyaya bunu hiç mi hiç dert edinmemiştir. Oysa işkence

öyle bir şeydir ki, bir başladı mı sıra birçok başka kesime de gelecektir! “Suç”, hatta “ağır suç”, hatta “hıyanet”, hiçbir şey işkenceye kapıyı açmamalıdır!

OHAL darbeye karşı mı ilan edildi, hak mücadelesine mi?

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın söylemine göre OHAL yalnızca devletin içine sızmış olan Gülen cemaatini temizlemek adına ilan edilmişti. Farklı siyasi grupları, yaşam tarzlarını hedef almayacaktı. Cumhurbaşkanı’nın açıklamasının ardından 21 Temmuz gecesi Resmi Gazete’de OHAL kararı yayınlandı. Oysa daha OHAL ilan edilmeden, 17 Temmuz’da cezaevine giden avukatlar ikinci bir emre kadar siyasi tutsaklarla avukatların görüşmesinin Adalet Bakanlığı tarafından yasaklandığını öğrendi. Siyasi tutuklu ve mahkûmların cemaatle ilgisi olmayacağını devlet herkesten iyi bilir. Neden daha OHAL bile ilan edilmeden bu baskı?

OHAL’le birlikte ilk çıkan kararın hükmünde kararname ile gözaltı süresi 30 güne çıkarıldı. Bilindiği gibi Türkiye tarihinin gördüğü en baskıcı askeri yönetim olan 12 Eylül rejimi gözaltı süresini 90 gün olarak düzenlemişti. Eh, 12 Eylül’ün üçte biri yolu kat etmiş olduk! Bu düzenleme aslında polise “işkence yapabilirsiniz” demekten başka bir şey değildir!

Hükümet öyle derse polis de yapar! Çok zaman geçmeden her yerden işkence haberleri gelmeye başladı. Dersim’de sosyalistler özel harekâtçılar

tarafından gözaltına alınırken işkenceye tabi tutuldu, evlerinden alınırken gördükleri işkence kanlı fotoğraflarla belgelendi! Şanlıurfa’da iki sosyalist yedi gündür gözaltında tutuluyor. Hem de haklarında başlatılmış hiçbir soruşturma olmamasına rağmen! Avukatları her gün iki kere çıplak ve gözleri bağlı şekilde sorguya alındıklarını, tecavüzle tehdit edildiklerini söylüyor.

OHAL’i fırsat bilen infaz memurları İstanbul Silivri’de kadın tutsaklara işkence yapıyor, onları taciz ediyor. Bakırköy Kapalı Kadın Cezaevi’ndeki siyasi tutsaklar 2 Ağustos günü aileleriyle görüştürülmedikleri için eylem yaptılar, sonucunda Silivri Cezaevi’ne nakledildiler. Silivri’ye giden kadınları görmek isteyen avukatlar Silivri’de müvekkillerinin ağır işkence ve tacize maruz kaldıklarını duyurdular.

Kılıçdaroğlu işkenceden rencide olmuyor mu?

Siyasi tutsaklar her zaman cezaevlerinde fiziksel şiddete, tacize, tecavüze, baskıya maruz kalıyorlar. Şimdi ise katbekat fazlası var. Demokrasiyi dillerinden düşürmeyenler bu işkencelere ne zaman karşı duracak? Millî mutabakat politikasıyla ikinci defa (ilki 7 Haziran sonrasındaydı) AKP’nin kuyruğuna takılan CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, başbakanla görüşmesinde “Kışaların önündeki belediye araçları TSK mensuplarını rencide ediyor” demiş. Beyefendi her an tecavüz tehdidiyle karşı karşıya kalan, tacizle rencide edilen kadınlar için bir şey söyleyecek mi? Yoksa cezaevlerindeki bu sistematik işkenceler alışlagelmiş olduğu için herkes yine üç maymunu mu oynayacak?

Onları bilmeyiz ama işkenceye karşı biz sessiz kalmayacağız. Hepimiz siyasi tutsakların hayatından, vücut bütünlüğünden sorumluyuz. Görüş yasakları derhal kaldırılmalıdır! Gözaltında işkenceye hayır! Siyasi tutsakların nakilleri durdurulsun!

Sungur Savran

Darbe sonrası Türkiye: devasa bir kriz

15-16 Temmuz başarısız darbe girişiminin ardından Türkiye devasa bir siyasi krize karşı karşıya kalmış bulunuyor. Darbe emir komuta zinciri dışında yapılmış olsaydı, bugün Tayyip Erdoğan ve AKP’nin kendi Rabiacı siyasi projelerini uygulamaya koymaları bakımından bütün engellerin ortadan kalktığı bambaşka bir ortam doğmuş olabilirdi. Tayyip Erdoğan’ın ilk başta ne olup bittiğini tam anlamadan sarf ettiği, “bu Allah’ın bir lütfü” cümlesi öyle bir duruma denk geliyor. Ama bir kez Genelkurmayın ve MİT’in de darbecilerle ilişkisi konusunda ciddi kuşklar doğunca, muhtemelen onların da planlamanın bir parçası olduğu ama son dakikada bir çatlak doğduğu belli olunca, her şey bambaşka bir ışıktaki görünecektir. Bizim Devrimci İşçi Partisi olarak “millî mutabakat” adını verdiğimiz, Erdoğan’ın muhalefete karşı bütün üslubunu değiştirmesine dayanan, AKP Genel Merkezine dev Atatürk posterini astıran yeni politika, AKP’nin kendini içinde bulduğu zayıf konumun dolaysız sonucudur. Türkiye derin bir siyasi krize karşı karşıyadır ve ufukta uzun sürecek bir istikrarsızlık dönemi görülmektedir.

Sorun çok yönlüdür. En önde gelen sorun elbette Türkiye’nin bütün İkinci Dünya Savaşı boyunca üyesi olduğu NATO ile ve müttefiki olduğu ABD ile karşı karşıya gelmiş olmasıdır. İncirlik Üssü’nden kalkın tankeri uçağın darbeci savaş uçaklarını yavrusunu emziren bir ana gibi beslemiş olması, bu dev çelişkinin özeti gibidir. Tayyip Erdoğan’ın kendi hâkimiyetinde bir Sünnî birliği kurma hayali olarak özetlenebilecek Rabiacılığın, son tahlilde bunun asıl nedenidir. Ama Rabiacı ya da değil, Türkiye’de herhangi bir burjuva iktidarı için NATO’dan çıkmak felaket anlamına gelebilir. Sermayenin koruyucusu son tahlilde ordu. Çünkü Engels’in deyişiyle, devlet eninde sonunda bir “silahlı adamlar topluluğu”dur. Bugün Türkiye’de işçi sınıfı ayaklansa ve devrime doğru yürüse, siz zannediyor musunuz ki burjuvazinin mülkiyetini sadece Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) koruyacak? Hayır, NATO şemsiyesi, Türkiye’de sosyalizme karşı ABD ve AB emperyalizmlerinin ordularının da savaşaacağı anlamına gelir. Sayısız çokuluslu şirketin Doğu Avrupa-Ortadoğu-Afrika bölgesi (EMEA) için karargâhlarını İstanbul’a kurmaları Boğaz’ın güzelliğinden mi sanıyorsunuz? NATO dışına düşmek, Türkiye kapitalizmi için, uluslararası sistemin gözünde derhal birkaç basamak düşmek demektir! Tayyip Erdoğan Amerikalı subaylara “haddini bil” diyor, ama iktidarının temeli olan ekonominin de Obama’ya çok şey borçlu olduğunu gayet iyi biliyor. Bilmiyorsa finans kapital hatırlatacağıdır!

“Körfez sermayesi var” mı diyeceksiniz? İktidar Rabiacı programını uygulamaya kalkışsa kiminle uygulayacak? Gerçek sitesinde ayrıntılarıyla yazıldı. Mısır 16 Temmuz günü Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nde ABD ve Britanya’nın Tayyip Erdoğan hükümetini destekleyen karar tasarısını engelledi. Ardında Birleşik Arap Emirlikleri’nin olduğu kesin olarak biliniyor. Ama Mısır’ın diktatörü Sisi’nin asıl hamisi

Suudi Arabistan. Onun onayı olmadan bunu kolay kolay yapamaz. AKP’ye yakın gazetecilerin tanıklığıyla söylüyoruz, Arap basını darbecileri neredeyse destekledi. Tunus’u, Suriye’yi, Irak’ı çoktan yitirmiş olan AKP, Sünnilerin birliğini zorla mı kuracak? Hangi orduyla? NATO ordusuyla mı?

Bugün Türkiye’de ordusundan ve istihbarat örgütünden hiç ama hiç emin olmayan hükümet vardır. Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti sanki havada boşlukta duruyor. Ardında silahlı kuvvetler ve istihbarat olmayan bir hükümet uzun vadede ayakta kalamaz. Bunun için Erdoğan TSK’yı kendine bağlatmak, yepyeni bir profesyonel ordu kurmak istiyor. NATO ordusu buna razı olacak mıdır? Burada iki büyük güç arasında cehennemî sonuçları olabilecek bir hayatta kalma mücadelesinin dinamiğini görmemek mümkün değil.

Denebilir ki, 15 Temmuz gecesi sokağa çıkan halk kitleleri arasında kolaylıkla seçilebilen o silahlı, linççi, ideolojik olarak bilinmiş güçlü topluluklar gelecekte de Tayyip Erdoğan ve AKP’nin alternatif gücünü oluşturabilir. Bu doğrudur. Bu yüzden de Türkiye’de eğer birçoklarının söylediği gibi yeni bir darbe olasılığı varsa, 15-16 Temmuz gecesi yaşanan mini iç savaşın da tekrarlanması olasılığı vardır. İşte size yeniden devasa bir kriz kaynağı! Ama iş orada da bitmiyor. O gece sokağa dökülen silahlı, linççi, ideolojik olarak kindar kitlenin bir bölümü gün gelir, Erdoğan’dan da yüz çevirebilir. Şayet nesnel koşulların güçlüğü karşısında Erdoğan ve AKP NATO’nun basıncına teslim olursa, bu gürhunun bir bölümü yüzünü hızla daha radikal bir çözüme, mesela DAİŞ’e (İŞİD’e) neden çevirmesin? İstikrarsızlığın bir kapısı kapanırken bir başkası açılıyor!

Bu çelişkiler yumağına daha neler eklemek mümkün! Darbe öncesinden gelen bir dizi zaaf da Türkiye’yi sıkıştırıyor. Ama yukarıda saydıklarımız kendi başına yeter. Türkiye devasa bir krize girmiştir. Bir gelecek seçimiyle, bir uygarlık seçimiyle, kanın oluk oluk aktığı bir iç veya bölgesel savaş ile güvenli bir hayat ve gelecek arasında bir seçimle karşı karşıyadır. Bu kavşakta tek olumlu seçeneğin işçi sınıfının ayağa kalkarak toplumun bütün ezilenlerinin önüne düşmesidir. Emperyalizmle, NATO’yla, ABD’yle ancak çokuluslu şirketlerden ve finans kapitalden en ufak bir çıkarı olmayan işçi sınıfı başa çıkabilir. Bu gerçek çözümleri sadece bir olasılık olmaktan çıkararak elle tutulur bir seçeneğe haline getirmek için nesnel koşulların elbette değişmesi, en başta sınıf mücadelesinin yükselmesi gerekir. Ama hayatın akışını nesnel koşullara terk ederek seyirci gibi izlemek bizim bildiğimiz suların değil kaderci bir dünya görüşünün işidir. Şimdiden yapılabilecek olan çok şey var. En önemlisi de işçi sınıfının devrimci partisini inşa etmeye ne katkı yapabiliyorsak onu yapmaktır. Yarın “uygarlık krizi yaşanırken ne yaptın?” diye soracak çocuklarımız karşısında başımız dik, yüzümüz ak olsun istiyorsak Deniz’ler, Sinan’lar, Mahir’ler, İbo’lar gibi cesur ve azimli olmalıyız!

“Lağım fareleri gibi ölecekler”

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi AKP hükümetinin temel hak ve özgürlükler meselelerine nasıl baktığını vezir bir şekilde özetlemiş bulunuyor. Bakan darbecilerin 1,5-2 metre yükseklik yerlerde lağım fareleri gibi öleceklerini belirterek, “Bunlara öyle bir ceza vereceğiz ki, ‘Keşke geberip, gitseydik’ diyecekler.

İnsan yüzü görmeyecek, insan sesi duymayacaklar” demiş. Bu konuşmayı daha da acıklı kılan şey, bakanın bunları bir “Demokrasi nöbeti”ne katılarak yaptığı konuşmada dile getirmesi. “Demokrasi” bunlar için AKP’nin rakipsiz tahakkümü! Bakan böyle konuşursa polis ya da infaz memuru nasıl davranır?

Erdoğan'ın dış politika manevraları:

Rusya ile yakınlaşmaya nasıl bakılmalı?

Türkiye ve Rusya arasındaki yakınlaşma 15 Temmuz darbe girişiminden sonra artarak devam ediyor. Rusya, Dışişleri Bakanı Lavrov'un ağzından 15 Temmuz'da ABD ve NATO'nun sorumluluğunu gündeme getirdi. Erdoğan ve AKP ise darbe girişimi dolayısıyla, düşürülen Rus uçağının tüm suçunu Gülen cemaatinin Hava Kuvvetlerine sızan elemanlarının üzerine ihale etme şansını buldu. Rus uçağını düşüren pilotların tutuklandığına dair haberler ulusal ve uluslararası basına servis edildi.

Ekonomi ve maliye bakanlarının 15 Temmuz öncesinde planlanmış ziyaretleri ertelenmedi. Bu ziyaretlerde ticarete normalleşmenin yanı sıra Rus doğalgazını Avrupa'ya taşıyacak Türk Akımı ve Akkuyu nükleer santrali gibi stratejik projeler de gündeme geldi. Nihayet Erdoğan, darbe girişiminden sonraki ilk yurtdışı ziyaretini 9 Ağustos'ta Putin'le görüşmek üzere San Petersburg'a yapacak.

Rusya ile yakınlaşma görünüşünün bir dış siyaset eksenine

dönüşüğünü söylemek için henüz erken. Ancak 15 Temmuz gecesi yaşananların Erdoğan'ın sadece içeride değil dışarıda da tam bir yalnızlık içinde olduğunu gösterdiği unutulmamalı. ABD'nin darbe girişimindeki rolü, Darbe girişimi başladığında Rusya'da Lavrov ile görüşme hâlinde olan Kerry'nin, haberi erken saatlerde aldığına dair çıkan söylentiler son derece önemli. CIA ile MİT'in ilişkisi bilinir. Erdoğan'a haber vermeyen MİT Müsteşarı ve Genelkurmay Başkanı'nın CIA ya da Pentagon'la iletişime geçmiş olma ihtimali hiç de az değil. Yalnızlık

ABD ve AB ile de sınırlı değil. Arap dünyası da Erdoğan'ı bu olayda büyük ölçüde yalnız bırakmıştır. Tüm bunlar Erdoğan'ı hiç değilse ABD karşısında alternatif bir güce yaslanmaya, pazarlık gücünü arttırmak için Rusya'ya doğru yönelmeye sevk ediyor.

Erdoğan'ın "enişte"sinin Rusya istihbarat örgütü FSB olması ihtimalini gözden kaçırmamalıyız. Darbe haberini Erdoğan'ın MİT'ten ya da Genelkurmaydan alamadığını biliyoruz. Kendisinin "enişte" olarak adlandırdığı kaynağın bir istihbarat örgütü olması çok büyük ihtimaldir. İşte

bu yüzden, ortada hiçbir delil olmadığı hâlde, "enişte"nin FSB ya da İran istihbarat örgütü VAJA olup olmadığı sorulmalıdır. Tabii ki bu politika çok riskli. Çünkü Rusya ile ilişkilerin yakınlaşması ticari boyuttan siyasal ve stratejik boyutlara doğru genişlerse bu İran'la da yakınlaşmak anlamına gelir. Rusya ve İran ekseninin Türkiye'nin Suriye'deki politikasıyla taban tabana çelişeceği açık. Türk dış politikasını özellikle Suriye söz konusuysa bu kadar hızlı ve 180 derece çevirmek kolay olmayacaktır. Kaldı ki Erdoğan bu yönelişi fazla ileri götürürse, ABD'ye karşı pazarlık gücünü arttırmayı derken ABD'yi ve onunla birlikte Avrupa Birliği'ni tümünden karşısına alabilir. Bu da içeride Batıcı-laik burjuvazi ve onun siyasi temsilcileriyle kurmaya çalıştığı milli mutabakat siyasetinin çökmesine, hâlen NATO ordusu olan TSK'nın da bir bütün olarak iktidar karşısında konumlanmasına neden olabilir.

İşçi sınıfının çıkarları açısından baktığımızda Erdoğan'ın ilkesiz manevralara dayanan po-

litikasının hiç de hayırlı sonuçlar doğurmayacağını söyleyebiliriz. ABD emperyalizmi ve NATO ile pazarlık stratejisi kabul edilemez. Türkiye NATO'dan derhal çıkmalı, İncirlik Üssü de kapatılmalıdır. Emperyalizmden net ve kesin bir kopuş politikasına eşlik eden bölgesel işbirlikleri makul ve meşru görülebilir. Ancak Rusya ve İran ekseninin de Ortadoğu açısından bir çözüm sunmadığı bilinmeli. Her iki güç de ABD ve Avrupa emperyalizmi ile ittifak kurmaya hazır burjuva milliyetçisi rejimlere sahiptir. İran kendisi geçen yaz imzalanan nükleer anlaşma temelinde Batı ile hemhal olmayı gündemine almıştır. Bunlara dayanarak yürümeye çalışan halklar her an kendilerini ortada kalmış bulabilirler. Ortadoğu'da emekçi halkların çıkarlarını yansıtan gerçek çözüm, ABD emperyalizminin bölgeden tamamen kovulmasını, Siyonist İsrail'in yıkılmasını içermek ve Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'na yönelmek zorundadır. Bunu AKP değil, ancak bir işçi sınıfı iktidarı gerçekleştirebilir.

Tecavüz "hastalık", hadım "tedavi" değil Ağırlaştırılmış cezalarla tecavüz engellensin!

Türkiye'de gündem bir hayli yoğun iken Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlardan Hükümlü Olanlara Uygulanacak Tedavi ve Diğer Yükümlülükler Hakkında Yönetmelik 26 Temmuz Salı günü Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Yönetmeliğin amacı olarak cinsel suçlardan mahkûm olanların "tedavi"lerinin nasıl olacağını düzenlenmesi gösterilmiştir.

Yönetmelik tedaviyi de tanımlamış: "Tedavi, tanımda belirtilen hükümlülere yönelik olmak üzere, ayakta veya yatarak, ilaçla veya ilaçsız olarak veyahut her iki usul ile cinsel dürtünün azaltılmasına veya denetimine yönelik tedaviler ile cinsel isteğin azalmasını veya yok edilmesini sağlayan yöntemdir." Açıkça belirtildiği üzere yönetmeliğin amacı tecavüzcüleri hadım etmek.

"İdam geri getirilsin", "bunları hadım etmek lazım" sözleri vahşice tecavüze uğrayan, katledilen kadınların ardından duyduğumuz erkek egemen nidalar. Somut gerçek ise her gün mahkemelerin verdikleri kararlarla yüzümüze çarpıyor. Sokak ortasında katledilip çantalarından koruma kararı çıkan kadınlar, haksız tahrik, iyi hâl indirimlerinden yararlanıp ne-

redeyse hiç ceza almayan katiller, tecavüzcüler! Devlet bir yandan tecavüzcüleri koruyor bir yandan da tabir yerindeyse "hadım yönetmeliği" çıkararak biz de kadından yanayız tablosunu çizmeye çalışıyor. Ancak kadınlardan yana olmadıklarına özellikle AKP hükümeti süresince türlü vesilelerle şahit olduk. Niyetleri belli: birkaç fail hadım edilsin, aman ha erkek egemenliğine zeval gelmesin!

Esas suçlu erkek egemen kapitalist sistem

Tecavüzcüleri hasta ilan ederek tek tek kişiler üzerinden sorunu çözeceklerini sanıyorlar. Ancak yanlış tespit yanlış çözüme götürür. Tecavüzün çözümü hadım olamaz. Tecavüz bir adamın hastalığı ya da caniliğinden kaynaklanmıyor. Tecavüzü besleyen, erkekleri taciz ve tecavüz için neredeyse teşvik eden erkek egemenliği ve onunla iç içe geçen kapitalist sistem. Tüm dünyada kadınların bedenleri ve yaşamları üzerindeki söz ve kontrol hakkını gasp eden, kadını toplumun dışına itmeye çalışan, kadınların bedenini metalaştıran, ihtiyacına göre ucuz iş gücü olarak kullanan, zaman zaman eve hapseden bu sistem. Erkeğe bu gücü veren, tecavüze uğrayan kadın için etek

giymeseymiş dedirten, kadınları pembe taksilere binmeye zorlayan, o saatte dışarıda ne işi varmış diye suçu kadınlara yıkmaya çalışan yine bu sistem. Erkek egemen kapitalist sistem son bulmadan taciz de tecavüz de kadın katliamları da son bulmaz.

Çocuğun tecavüzcüsüyle evlendirilmesi önerisi ile öne çıkan Boşanma Komisyonu Raporu hakkında tartışmalar devam ederken darbe girişiminden birkaç gün önce, Anayasa Mahkemesi 4 yaş ile 15 yaş bir değil diyerek çocuğa yönelik her türlü cinsel davranışın suç sayılacağı hükmünü bozdu. Hükümete yaş konusunda düzenleme için 6 ay süre verdi. Pek çok saldırının zaten suç sayılmadığı, bu suçlara tahrik indirimleri yapıldığını düşününce yürürlüğe giren "hadım yönetmeliği" çözüm değil göz boyamadır. Kadınların isteği tecavüze uğradıktan sonra tecavüzcülerin hadım edilmesi değil. Kadınlar şiddete, tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine son diyor! Bunun için de ne yönetmelikler ne de yasalar tek başına yeterlidir. Bunlar haklarımızı yasal güvence altına almak için ama daha uzun vadede erkek egemen kapitalist sistemin son bulması için emekçi kadınların öncülüğünde mücadele şart.

DİP'li Kadınlar diyor ki:

- "Hadım Yönetmeliği"ne hayır
- Kadınlara yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak değerlendirilsin ve bu suçlara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!
- Kadınlara karşı işlenen taciz, tecavüz ve cinayet gibi suçlara ilişkin davalarda "iyi hâl" ve "haksız tahrik" indirimine son verilsin
- Denetimli serbestlik uygulamasından, kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önünde bulundurularak, kadınlara karşı suç işlemiş olanların faydalanması engellensin!
- Kadınların korunmasının önündeki tüm bürokratik ve fiili engeller kaldırılmalı! En küçük karakollar da dâhil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri içinde, psikologlar gibi özel eğitilmiş ve çoğunluğu kadın uzmanlardan oluşan birimler kurulsun!
- Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri almayan idari görevliler, polisler, savcılar, hakimler ve bakanlık görevlileri görevden alınsın, cezalandırılsın!
- Kadınların geceleri şiddetten korunabilmesi için sokaklar iyi aydınlatılsın, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın! Fabrikalara, işyerlerine personel servisi zorunluluğu getirilsin!
- Yeterli sayıda ve kadınların yönetiminde olan, kamu tarafından finanse edilen kadın sığınağı açılsın!
- Korunma ve sığınma talep edenler öncelikli olmak üzere her kadına iş ve sosyal güvence sağlansın!
- Korunma ve sığınma talep edenler öncelikli olmak üzere her kadına iş ve sosyal güvence sağlansın!
- Şiddete, tacize, tecavüze ve cinayetlere karşı da emekçi kadınlar en öne!

Gençlik mücadelesi

Erdoğan için değil halk için ücretsiz ulaşım!

15 Temmuz darbe girişimi sonrası İstanbul'da ve başka birkaç şehirde ulaşım ücretsiz hâle getirildi. Normal şartlarda ulaşımın ücretsiz olması gibi bir şeyi hayal dahi edemeyen bizler için AKP'nin neden böyle bir işe giriştiği ise sır değil. AKP "demokrasi nöbeti" adını verdiği mitinglerinin kalabalık geçmesini hedefliyor. Ayrıca OHAL koşullarında yaşayan halkın gönlünü hoş tutmak da istiyor olabilir. Bu iki durum da Erdoğan'ın siyasi ikbali ile bağlantılı. Mevcut iktidarın ücretsiz ulaşım bakış açısı belli oldu bu darbe girişimi ile: ulaşım ancak Erdoğan'ın siyasi kariyeri ve hayatı tehlikede ise ücretsiz olabilir!

Yıllar önce ücretsiz ulaşım için eylem yapan öğrenciler hakkında Erdoğan şu sözleri sarf ediyordu: "Otobüsler bedava olacakmış. Trenler bedava olacakmış. Dünyanın neresinde var böyle bir şey? Tabii bunlar bunu söylerken acaba kendileri de ileride bedava mı çalışacak? Bu komünist düşünce var ya. Bu komünist mantık var ya..." Elbette gençlik kapitalistler daha fazla kazansın diye bedava çalışacak

değil! Aksine ücretsiz ulaşım ve barınma için, nitelikli bir eğitim için mücadelelerini sürdüreceklerdir. Erdoğan'ın kendi sınıf karakterini göstererek küçümseyip "bedavacılık" olarak adlandırdığı talepler, emekçi çocuklarının

insana yaraşır bir eğitim alabilmesinin ön koşullarından biridir. Emekçi çocuklarının hakkıdır.

Dün "bedavacılık" diye aşağılanan ücretsiz ulaşım, üç hafta boyunca uygulandı. Erdoğan'ın başı sıkıştığı için uygulandı.

Ama yine de uygulandı. Zaten emekçilerin alın teriyle işletilen otobüslere binebilmek için emekçi halkın ücret ödemesinin zorunlu olmadığı görüldü.

Ulaşımın ücretsiz olması bizim elimizde. Ücretsiz ulaşım,

ücretsiz barınma, ücretsiz yemek taleplerimizde de ısrarcıyız. Yeter ki, emekçileri sömürerek semiren "bedavacı" kapitalistlere karşı emekçilerin yanında mücadele edelim. Kampüslerde sınıf mücadelesini yükseltelim.

Bir politikanın eseri:

Cemaatlerin mantar gibi çoğalan eğitim kurumları

Türkiye 15 Temmuz gecesinden itibaren büyük bir hesaplaşmaya sahne oluyor. Burjuvazinin iç savaşının kanlı bir evresinin yaşandığı o gecedan itibaren hem devlet kurumlarında hem de özel kurumlarda birçok değişik-

lik oldu. Bunlardan birisi de tabii ki eğitim kurumları.

Fethullah Gülen cemaati 40 yıldır Türkiye'de faaliyet gösteriyor. Bu sürede hem yurt içinde hem de yurtdışında yüzleri hatta binleri aşkın okul, dersane, yurt

açıldı. Yıllarca Erdoğan dâhil devlet yöneticileri, politikacılar bu okulları ziyaret ettiler, övgüler dizdiler. Fakat şimdi ne olduysa buraların birer terör yuvası olduğuna karar verdiler ve bu kurumlara savaş açtılar. Savaş

açtılar derken kimse yanılmasın, tabii ki küçücük çocukları çekirdekten kendilerine bağlayan, dindar ve kindar nesiller yetiştiren ve de paralı eğitim veren eğitim kurumlarına toptan açılmış bir savaş değil bu.

AKP hükümeti yıllarca genç nesillerin bu cemaatlere yönelmesine ön ayak oldu. Özellikle yoksul emekçi çocuklarını bu cemaatlerin burslarına, yardımlarına muhtaç bıraktı. Devlet yurtlarının mevcudu yetersiz bırakıldı, çocuklar bu yurtlara yönlendirildi. Onlarca farklı cemaatin ve gerici vakfın denetimsiz bir şekilde açtığı yurtlarda çocuklar sistematiik olarak hem gerici bir ideolojiye tutsak edildi,

hem de şiddete, tacize ve tecavüze uğradı. Ensar Vakfı'nda yaşanan tecavüz vakasından sonra devlet erkânı nasıl da hep birlikte "Hepimiz Ensarız!" demişti. Erdoğan, Gülen cemaatine savaş açtı fakat açılması gereken savaş tüm bu gerici eğitim ku-

rumlarına, bu denetimsizliğe ve başıboşluğa karşı olmalıdır.

Yakın zaman içinde Gülen cemaatine ait birçok okul kapatıldı, devlet tarafından bu okullara el kondu. Peki diğer özel okullar neden açık? Özel anaokulları, sözde kapatılıp özel okula dönüşen binlerce dersane, özel üniversiteler... Emekçi aileler ay sonunu nasıl getireceğini düşünürken aylık binlerce liraya varan özel okul taksitlerini nasıl ödeyebilir? Tabii ki ödeyemez ve emekçi çocukları yıllar geçtikçe niteliği düşürülen devlet okullarında okurken, patron çocukları bu paralı okullarda özel eğitimler alabilir. İşçiler asgari ücrete, çocukları da kurum ve vakıfların burslarına mahkûm edilirken, bu okulların patronları ve cemaatler milyonlarca lira kazanabilir. Hayır! Tüm özel okullar kamulaştırılmalı ve devlet okulları nitelikli ve bilimsel bir eğitim vermelidir.

Kısacası Türkiye'de mantar gibi çoğalan yurtlar, cemaat evleri, yatılı kurslar AKP'nin 14 yıllık politikalarının bir parçasıdır. Tüm bu kurumlar kapatılmalıdır fakat aynı zamanda tüm paralı ve özel eğitim kurumları da. Tüm bu cemaat okullarının ve yurtlarının paralı eğitim temeli üzerinde yükseldiği unutulmamalıdır!

Yunanistan'da gençlik mücadelesi

Devrimci Marksizm programına öğrencileri kazanıyor!

Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun Yunanistan seksiyonu, kardeş partimiz EEK (Devrimci İşçi Partisi) ve onun gençlik örgütü OEN'in (Devrimci Gençlik Örgütü) düzenlediği eğitim kampı, Evia-Eretria'da 21-27 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşti. Kamp süresince düzenlenen oturumlarda, atölyelerde ve farklı etkinliklerde gençlik aktif bir rol aldı. Ayrıca geçmiş senelere göre gençliğin kampa katılım oranı yüksekti.

Yunanistan'da gençlik 2006-2007 yıllarında üniversitelerin toptan bir düzenleme ile sermayeye teslim edilmesine karşı ayağa kalkmıştı ve hükümet gençliğin isyanı karşısında üniversitelerde yapacağı değişiklikleri geri çekmek zorunda kalmıştı. 2008'de ise 15 yaşında bir gencin (Aleksis Grigoropoulos) polis tarafından katledilmesinin ardından başlayan eylemler devletin baskısına ve egemen sınıflara toptan bir isyana dönüştü. Gençlik bu isyanda önemli bir özneydi. Yunanistan'ın siyasi tarihinde önemli bir yeri olan Politeknik Üniversitesi dâhil, birçok üniversite işgal edildi ve liselilerden üniversite öğrencilerine on binlerce genç meydanları doldurdu.

Ardından yeniden 2015'te AB'nin kemer sıkma politikalarına karşı gençlik, işçi sınıfı ile beraber masaya yumruğunu vurarak Troyka'ya "Oxi!" (Hayır!) dedi. Yıllardır Avrupa burjuvazisi tarafından ezilen, sömürülen Yunan işçileri ve işsizlerinin yanında, gençlik geleceği için meydanları doldurdu. Giderek devleşen işsizlik sorunu ve burjuvazinin 2006-2007 isyanının ardından geri adım atmak zorunda kaldığı üniversite planını yeniden uygulamaya koyma hedefi gençliğe bir kez daha sokakları, işçi sınıfı saflarını gösteriyor. Bugün, her ne kadar sokaklar geçen sene olduğu kadar hareketli olmasa da, yükselen işsizliğe ve üniversitelerde sermaye lehine yapılan değişikliklere karşı gençlik içten içe kaynamaktadır. Kardeş partimizin gençlik örgütü OEN burada önemli bir rol oynuyor çünkü OEN gençliğin tepkisini üniversitelerin dışına

çıkartarak, burjuvaziye yöneltmeyi hedefleyen bir programa sahip.

OEN sermayenin üniversitelere yönelik saldırısına karşı gençliği örgütlerken bir yandan da ekonomik krizin etkileri altında gençliğe dayatılan "Önce kendini kurtar!" fikrinin karşısına tek başına bir kurtuluşun olmadığını savunarak çıkıyor. Hangi üniversitede işçiler haklarını savunmak için mücadele ediyorsa OEN onların yanında saf tutuyor. Yunanistan'da öğrenci mücadelesi tarihinde önemli yer tutan öğrenci sendikalarında da, üniversitelerde sol örgütlerin karar mekanizması işlevi gören öğrenci meclislerinde de aktif rol alarak gençlik mücadelesinin önüne düşüyor. Sermayenin saldırılarına karşı diğer gençlik örgütleri ile birlikte bir cephe oluşturmaya çalışıyor.

OEN, enternasyonalist yönüyle de öne çıkıyor. Ortadoğu krizinin yarattığı mülteci akınlarının ülkede yükselttiği milliyetçilik ve faşizm tehdidinin karşısında işçi sınıfının uluslararası birliğini savunuyor. Mülteciler için yapılan eylemlerde, mülteci kamplarında yapılan çalışmalarda aktif rol alıyor. OEN'in enternasyonalizminin bir örneği de, Kürt kadınlarla dayanışma gösterdikleri için yargılanan altı DİP'li kadın için üniversite meclislerinde ortak bir bildiri- nin kabul edilmesini sağlayarak uluslararası dayanışmayı yükseltmeleri.

Yunanistan'da gençliğin devrimci örgütü gittikçe büyüyor, örgütleniyor. Bu bütün dünyada burjuvazinin sömürsü altında gelecek kaygısı güden gençlik için ve uluslararası işçi sınıfı için umut vericidir. EEK ve OEN'in uluslararası eğitim kampına gençliğin katılımı bizlere şunu göstermektedir: gençlik için sosyalizm tarihin tozlu sayfalarında kalmış bir hikâye değildir, devrimci Marksizm programına, kemer sıkma politikaları ve yükselen işsizlikle gelecekleri ellerinden alınan öğrencileri, gençleri kazanmaktadır!

Devrimci Marksizm Atlen Yıldırım sayısı Türkiye'de ve dünyada faşizm ve istibdad rejimlerini konu alıyor!

Devrimci Marksizm dergisinin Türkiye'de ve dünyada faşizm ve istibdat rejimlerini konu alan 27. sayısı çıktı. Bu sayı Nisan ayında yayınladığımız Atlen Yıldırım yoldaşımızın önerisi doğrultusunda hazırlanmıştı, ona ithaf edilmiş bulunuyor. ABD'de Trump'tan Filipinler'de Duterte'ye, her gün yeni bir Hitler bozuntusunun dünya halklarının karşısına bir kurtarıcı gibi çıktığı günümüzde Türkiye de bir istibdat rejiminin inşa edilmesinin sancılarını yaşıyor. 27. sayı Erdoğan ve AKP'nin kurmaya çalıştığı bu rejimin karakterini tartışıyor. Sungur Savran "AKP faşist mi?" sorusuna cevap arıyor, mücadele için öneriler yapıyor. Sayı, ayrıca kitap okumaları temelinde AKP'nin toplumdaki gördüğü desteğin kaynaklarını araştırıyor: Kurtar Tan-

ılmaz, Tanıl Bora'nın İletişim Yayınları'ndan çıkan bir derlemesi ile Mustafa Sönmez'in bir çalışması aracılığıyla sermaye cephesinde inşaat sektörünün, Özgür Öztürk ise Denizcan Kutlu'nun yeni bir çalışması ışığında işçi emekçiler arasında sosyal yardım faaliyetinin önemini değerlendiriyor. Dergi 1930'lu yılların klasik faşizmi üzerinde de duruyor: Mustafa Kemal Coşkun, Michael Mann'ın *Faşistler* kitabını, bütün yararına rağmen faşizmin sınıf karakterini yeterince ortaya çıkartmadığı için eleştiriyor. Başka ülkelerde Erdoğan tipi rejimler ise iki Doğu Avrupa örneğinde inceleniyor: devrimci Marksist yazarlar Tamás Krausz Macaristan'ın, Ewa Groszewska ise Polonya'nın güncel rejimlerini inceliyor. Bu sayı aynı zamanda derginin tam-

tamına 10. yılını kutladığı bir sayı! Dergi ilk kez 2006 yılının 1 Mayıs'ında Kadıköy meydanında dağıtılmıştı. Nice yıllara *Devrimci Marksizm!*

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Dünya kazan devrim kepçe

ABD Sanders Wall Street'e taşındı, Amerika kaynıyor

ABD'de 8 Temmuz-17 Temmuz arasında on gün içinde Teksas ve Louisiana eyaletlerinde iki ayrı siyahi keskin nişancı sekiz polis hayatına son verdi. Bu ülkede polis öldürmek suçların en ağıridir, cezası normal koşullarda idamdır. Tabii bu olaylarda her iki keskin nişancı da vurularak öldürüldüğü için devlet intikamını erken almış oldu! Ama siyahilerin intikamını almak mümkün değil! Salt bu yılın başından beri, yani yaklaşık altı ayda 1.134 siyahi polis tarafından öldürüldü. 15-34 yaş arası siyahi erkek nüfusta polis tarafından öldürülme olasılığı aynı yaş grubundaki beyazların beş katı!

Siyahi genç erkeklerin silahsız oldukları hâlde polis tarafından sık sık öldürülmesi, Black Lives Matter (Siyahilerin Hayatları da Değerlidir) adını taşıyan güçlü bir hareketin gelişmesine yol açtı. Black Lives Matter hareketi, Demokrat Parti içinde yapılan ön seçimlerde, kol işçilerinin ve genç nüfusun dışında Bernie Sanders'a en açık destek veren topluluktu.

Sanders'dan "politik karşı devrim"!

Bilindiği gibi Bernie Sanders kendine "sosyalist" diyen, bütün kampanyasını başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksullar, gençlik, siyahiler, kadınlar ve çevre gibi davalara adayan, kampanyası güçlendikçe "politik devrim başladı" diyen bir adaydı. Beklenmedik bir destek aldı. 13 milyon insan ön seçimlerde Sanders'a oy verdi (Çok güçlü bir aday olan rakibi Clinton ise 17 milyona yakın oy aldı.).

Amerika'da 13 milyon insanın "devrim" ve "sosyalizm"den bahsedene bir adaya oy vermesi, ülkenin tarihinde görülmuş bir şey değildir! Aslında Sanders'ın zafiri, başka birçok ülkede olduğu gibi, dünya sisteminin doruğunu oluşturan Amerika'da da halkta, en başta da işçi sınıfı ve gençlikte büyük bir huzursuzluk olduğuna işaret ediyor.

Sanders bütün kampanyasını Wall Street ve çokuluslu şirketler karşısında işçinin ve yoksulun haklarını savunma üzerine kurmuş, Clinton'ı ise Wall Street tarafından satın alınmış aday olarak sunmuştu. Şimdi "centilmenlik" ikiyezülülüğüyle seçimlerde Clinton'ı destekleyeceğini açıklayarak kendisi de Wall Street'e taşınmış oldu! Kim bilir, belki de Clinton'dan çevre bakanlığı benzeri bir mevki umuyordur!

Böylece yüz binlerce işçinin ve milyonlarca gencin mücadele azminin önü kapanmış oldu. Oysa Sanders, seçime bağımsız olarak katılabilirdi. Böylece bir üçüncü partiye, özellikle de iki büyük burjuva partisine (Demokratlara ve Cumhuriyetçilere) karşı bir kitlesel işçi partisine duyulan ihtiyacın da karşılanması için uygun bir araç yaratılmış olurdu.

Sosyalistler derin uykuda!

Sanders'ın bütünüyle ilkesiz bir davranışa girdiği ve kendisini destekleyen kitlelere sırt çevirdiği açıktır. Ama onun zaten reformist, düzenden kopamayan bir solcu olduğu biliniyordu. Asıl mesele ABD'nin sosyalist hareketleri-

nin tutumudur. Bir iki istisna dışında ABD sosyalist hareketleri Sanders kampanyasının yarattığı kitlesel uyanışa kayıtsız kalmış, zaman zaman da "Sanders'ın programı sosyalist değildir" tarzı sonuçsuz polemiklerle yetinmişlerdir. Yeşiller'in başkan adayı, Sanders'ın kaybedeceği ortaya çıktığında kendi yerini ve partisinin desteğini Sanders'a teklif etmiştir, o kadar. Oysa çok sayıda sosyalist parti ve akım bir araya gelerek Sanders'a baskı yapmak üzere bir hareket oluşturmuş olsaydı, Sanders bağımsız üçüncü aday olmasa bile kendileri işçi sınıfı nezdinde ve gençlik içinde geleceğe yönelik bir hareketlenme başlatabilirlerdi.

Şimdi Black Lives Matter'ın mücadelesi devam edecek. Trump'ın kampanyası birçok yerde şiddetli gerilimlere yol açacak. Eylülde üniversiteler açıldıktan sonra olayların çıkması beklenebilir. Sosyalistler bu mücadelelere de bir adres gösteremeyecek. Ama en önemlisi başka: sanayi, ulaştırma, maden işçileri gibi en merkezi sınıf kesimleri Wall Street'in adayı Clinton karşısında Donald Trump'ı destekleyecek! Çünkü Trump demagojik biçimde onların çıkarlarına hitap ediyor. Böylece, işçi sınıfı sosyalizme kazanılamadığı için şimdilik "serseri mayın faşizmi" olarak anabileceğimiz bir adamın, yarın belki de Avrupa tipi bir ön-faşist akımın ardına takılacak. Sosyalist akım bütün dünyada Leninist pusulasını yitireli beri kitlelere erişme kaygısını da kapasitesini de yitirmiş bulunuyor.

Emperyalist NATO Varşova'ya hoş gelmedi

Emperyalizmin kolektif askeri aygıtı olan NATO'nun 27. zirvesi, 8 ve 9 Temmuz tarihlerinde Polonya'nın başkenti Varşova'da gerçekleşti. Toplantının yapıldığı yer dahi aslında bu zirvenin Rusya karşıtı gündemini açıkça gözler önüne seriyordu. Emperyalizmin provokasyonları bununla da sınırlı kalmadı ve NATO'nun elebaşı olan ABD, Ukrayna'nın Temmuz ayı içerisinde Karadeniz'de gerçekleştireceği askeri tatbikata katılacağını açıkladı. Bu hamlenin kışkırtıcılığını anlamak için, ABD'nin ve NATO'nun, sürmekte olan Ukrayna iç savaşında Kiev hükümetini ve Odessa Sendikalar Evi katliamının da faileri olan faşist örgütleri açıkça desteklediğini hatırlamak gerekiyor. NATO'nun, demokrasi kahramanı diye pazarlayarak, işçi katili faşistleri desteklemesine şaşırın varsa hatırlatalım, bu örgüt "özgür dünyayı" korumak için ilk kurulduğunda da, kurucu üyeleri arasında Portekiz'deki faşist Salazar rejimi bulunuyordu.

Toplantıda, belli başlı Avrupa ülkeleri ile ABD arasında ayrılıkların baş gösterdiği söylentileri çıkarken, alman en dikkat çekici karar Polonya'ya ve üç Baltık ülkesinin her birine, 4.000'er kişilik NATO birliklerinin yerleştirilmesi, yani Rusya'nın batı sınırının

silahlandırılması oldu. İlk birliklerin 2017'de konuşlandırılması kararlaştırılırken, aynı zamanda Ukrayna hükümetine de kapsamlı yardımlar yapılacak.

Bu toprakların yaşı yeten işçileri 2004 yılında Türkiye'de gerçekleşen NATO zirvesinden hatırlayacaktır ki emperyalizmin silahlı kolu toplantı yaparken, halkın da buna mutlaka bir cevabı olur. Polonya'da da, NATO zirvesine karşı bir anti-NATO zirvesi örgütlenirken, Varşova başta olmak üzere çeşitli şehirlerde de, zirvenin son günü olan 9 Temmuz tarihinde eylemler gerçekleştirildi. Aynı gün destek amaçlı düzenlenen, ABD'den Kanada'ya, İtalya'dan Fransa'ya kadar çeşitli ülkelerde gerçekleşen eylemlere katılan binlerce kişinin yanı sıra, Varşova'da da yüzlerce gösterici, NATO'nun Polonya'dan defolmasını isteyen ve emperyalizmin Doğu Avrupa'daki savaş kışkırtıcılığına karşı çıkan slogan ve pankartlarla yürüdü. Bakmayın bu yürüyüşün on binlerle değil de yüzlerle ölçülmüş olmasına. Son iki asırlık tarihinin ana motifi ya Rus tehdidi ya da Rusya tarafından ulusal ezilmişlik olan bir ülkenin başkanlığında dahi bu emperyalist aygıt çiçeklerle değil, sıkı yumruklarla karşılanıyorsa, kendine güvenecek pek az şeyi var demektir!

EEK ve DİP bir kez daha Ege'de devrimci Marksizmin ortak sesini yükseltti!

Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK (Devrimci İşçi Partisi) ve onun gençlik örgütü OEN (Devrimci Gençlik Örgütü), 21-27 Temmuz tarihlerinde Atina yakınlarındaki Eretria bölgesinde 11. eğitim kampını düzenledi. Devrimci İşçi Partisi de kampa iki kişilik bir delegasyonla katıldı. 15 Temmuz darbe girişiminin hemen ertesine denk gelen kamp boyunca Türkiye'de yaşanan gelişmeler, bölge politikası açısından bu gelişmelerin anlamı pek çok tartışmanın merkezine oturdu. EEK aynı zamanda, kampın hemen öncesinde, 20 Temmuz akşamı, Atina'nın merkezinde Türkiye'deki darbe girişimi hakkında bir yoldaşımızın konuşma yaptığı bir toplantı düzenledi. EEK ve DİP, Ege'nin iki yakasından önümüzde duran enternasyonalist görevler doğrultusunda ortak devrimci Marksist sesi ve pratiği bir kez daha güçlü bir şekilde yükseltti.

Atina'da Türkiye'de darbe girişimi ve Türkiye'nin Suriyeleştirilmesinde yeni evre konulu toplantı

15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece Türkiye'nin yaşadığı sarsıntı tüm dünyada büyük bir yankı ve merak uyandırdı. Başarısız olan darbe girişimi, Gerçek gazetesinin, sayfalarında uzun süredir tahlil ettiği burjuvazinin iç savaşının yeni ve kanlı bir süreç girdiğinin göstergesiydi.

EEK tarafından 20 Temmuz tarihinde darbe girişimini ve süreci değerlendirmek için bir toplantı çağrısı yapıldı. Bir yoldaşımızın konuşmacı olduğu ve bir günden kısa bir zamanda örgütlenen toplantıya yüzün üzerinde dinleyici katıldı. Yoldaşımız darbe girişiminin ne Erdoğan'ın iddia ettiği gibi sadece Gülen cemaati ile sınırlı olduğunu ne de başlangıçta çok sık konuşulduğu gibi Erdoğan'ın tezgâhladığı bir oyun, bir müsamer olduğunu, Türkiye'nin hâkim sınıflarının yaşadığı tarihsel çelişkileri de ifade ederek ortaya koydu. Darbenin yenilmiş olmasının kesinlikle "demokrasinin bir zaferi" gibi görülemeyeceğini vurguladı. Konuşmanın ardından toplantı soru cevap kısmında dinleyicilerin aktif katılımıyla geç saatlere kadar sürdü.

EEK-OEN Eğitim Kampı: dünya savaşı tehlikesini, sosyalist dünya devrimi ile tersine çevirelim!

EEK ve OEN'in 11. Uluslararası Eğitim Kampı Evia-Eretria'da 21-27 Temmuz tarihlerinde ger-

çekleştirildi. EEK'in Rusya, Finlandiya, Britanya gibi ülkelerden yoldaşlarının ve dostlarının katıldığı kampta Türkiye'deki darbe girişiminin ardından, Devrimci İşçi Partisi'nden iki yoldaşımızın bulunmasının önemi EEK'li yoldaşlarımız tarafından özellikle vurgulandı.

Kamp temel olarak emperyalizm, savaş ve devrim konularına odaklanan eğitimler ve tartışmalar şeklinde planlanmıştı. Açılış oturumundan sonraki ilk ana oturum da "Emperyalizm, Savaş ve Devrim" başlığını taşıyordu. Bu oturumda Savas Mihail Matas emperyalizmin insanlığı bir kez daha savaşın ve barbarlığın eşiğine getirdiği günümüzde devrimci Marksistlerin emperyalizm karşısında nasıl konumlanacağı üzerine bir konuşma gerçekleştirdi. Yoldaşımız emperyalizmin yalnızca Ortadoğu için bir tehdit olmadığını ve tüm dünyayı savaş sürükleyebileceğini söyledi. Bunun somut bir örneğinin de Türkiye'nin bütünüyle Suriyeleştirilmesi olduğunu öne sürerek sözü DİP militanlarına bıraktı. Daha sonra Türkiye'den yoldaşlarımız, 15-16 Temmuz'da 24 saat boyunca Türkiye'yi sarsan darbe girişiminin arkasındaki dinamikleri anlatan birer konuşma yaptılar. Burjuvazinin karşı karşıya gelen farklı kamplarının arkasına dizilmeden, işçi sınıfını odağına alan anti-emperyalist bir mücadelenin askeri darbe karşısında da, istibdad rejimi karşısında da durabilecek tek güç olduğunu vurguladılar. Oturum "Türkiye'de, Suriye'de, Yunanistan'da çözüm

işçi iktidarı!" sloganlarıyla sona erdi. Oturumdan sonra tartışma grupları oluşturularak, konu derinlemesine tartışıldı.

Sonraki oturumlardan birinde EEK'ten bir yoldaşımız Avrupa Birliği'nin Brexit ile bir kez daha tescillenen krizi ve kapitalizmin çöküşü üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Yoldaşımız Brexit'in İngiltere'nin ve Avrupa'nın kapitalistlerini korkuttuğunu ve egeyen sınıfların krize bir çözüm bulamadıklarını söyleyerek; kapitalizmin krizinin hayatlarımızı yönetmesine izin vermeyeceğiz, devrimi kazanarak gidişata biz yön vereceğiz dedi. Bir diğer oturumda Savas yoldaşımız 1968'den günümüze Fransa ve Yunanistan'da işçi sınıfının durumu ve sınıf mücadelelerini anlattı. Fransa'da DAİŞ saldırılarının ardından insanların korktuğunu ve solun çok karamsar olduğunu söyleyen yoldaşımız, Fransız işçi sınıfının bu gidişatı tersine çevir-

diğini ifade etti.

Avrupa'da yükselen milliyetçilik konusuna eğilen dördüncü oturumda, sunumu gerçekleştiren yoldaşımız ezilen uluslara yönelen milliyetçilikten, tek ülkede sosyalizm teorisine ve işçi sınıfının uluslararası birliğini bozan milliyetçilik zehrine karşı mücadele yollarını tartıştı. Bu oturumun tartışma bölümünde söz alan EEK'li bir yoldaşımız, 1 Kasım'da seçimleri gözlemek için HDP'nin çağrısı ile Ağrı'ya gittiklerini, hem İstanbul'da hem de Ağrı ve çevresinde yaptıkları ziyaretler sırasında DİP dışında HDP dahil tüm partilerin kendilerini yalnız bıraktığını belirtti. Sadece EEK'in değil, Yunanistan'dan gelen tüm kafilenin güvenlik dahil tüm ihtiyaçlarını DİP'in sağladığını söyleyerek teşekkür etti.

Beşinci oturumda Yunanistan'da Syriza'nın ihanetinden sonra işçi sınıfının durumu, sendikaların mücadele içindeki yeri konuşuldu. Gittikçe yükselen işsizliğin ve mülteci akınlarının işçi sınıfına ve sendikal mücadeleye etkisi ile beraber yeni bir sendikal programın da tartışılmasına ihtiyaç olduğu ifade edildi.

Sosyal aktiviteler, tartışma gruplarının sonuçlarının paylaşılması

Kamp boyunca oturumlar dışında ayrıca satranç turnuvalarından tiyatro etkinliklerine, film gösterimlerinden doğaçlama yapılan çeşitli çalışmalara bir dizi kültürel faaliyet de yoldaşları bir araya getirdi.

Kampın son günü her oturumdan sonra toplanan tartışma grupları hazırladıkları raporları sundular. Enternasyonalist katılımcıların bulunduğu tartışma grubunun raporu, farklı ülkelerden yoldaşların tek tek yaptıkları konuşmalar ile sunuldu. Kapanış konuşmasını yapan EEK'li yoldaşımız; "Burjuvazinin Türkiye'si ile proletaryanın Türkiye'si bir değildir; burjuvazinin Yunanistan'ı ile proletaryanın Yunanistan'ının bir olmadığı gibi. Yunanistan ve Türkiye'nin egeyen sınıfları tarihte veya bugün kavgalı olabilirler; darbe girişiminin ardından Yunanistan ve Türkiye karşı karşıya gelebilir, ancak iki ülkenin işçi sınıfı birlik değildir!" dedi. "Kapitalizmin krizinin bizleri eşiğine getirdiği dünya savaşı tehlikesini, sosyalist dünya devrimi ile tersine çevirelim" diyerek sözlerini bitirdi. Farklı ülkelerden devrimci Marksistlerin bir ağızdan, coşkuyla işçi sınıfının uluslararası marşı Enternasyonal'i söylemesi ile kamp sona erdi.

Gelecek mücadeleler için hazırlık olan uluslararası eğitim kampı böylece sona erdi. Ancak sosyalist dünya devrimi için her ülkede proletaryanın devrimci partilerini ve işçi sınıfının dünya partisi enternasyonalini inşa etme görevimiz bütün yakıcılığıyla devam ediyor. İçinden geçtiğimiz dönemde Ege'nin karşı iki yakasında enternasyonalist birliğimiz çok önemli bir yerde duruyor. Önümüzde iki gelecek var; ya dünya savaşı ile insanlığın barbarlığa yok oluşa sürüklenişi, ya dünya devrimi ile insanlığın kuruluşunun kapılarının açılması!

